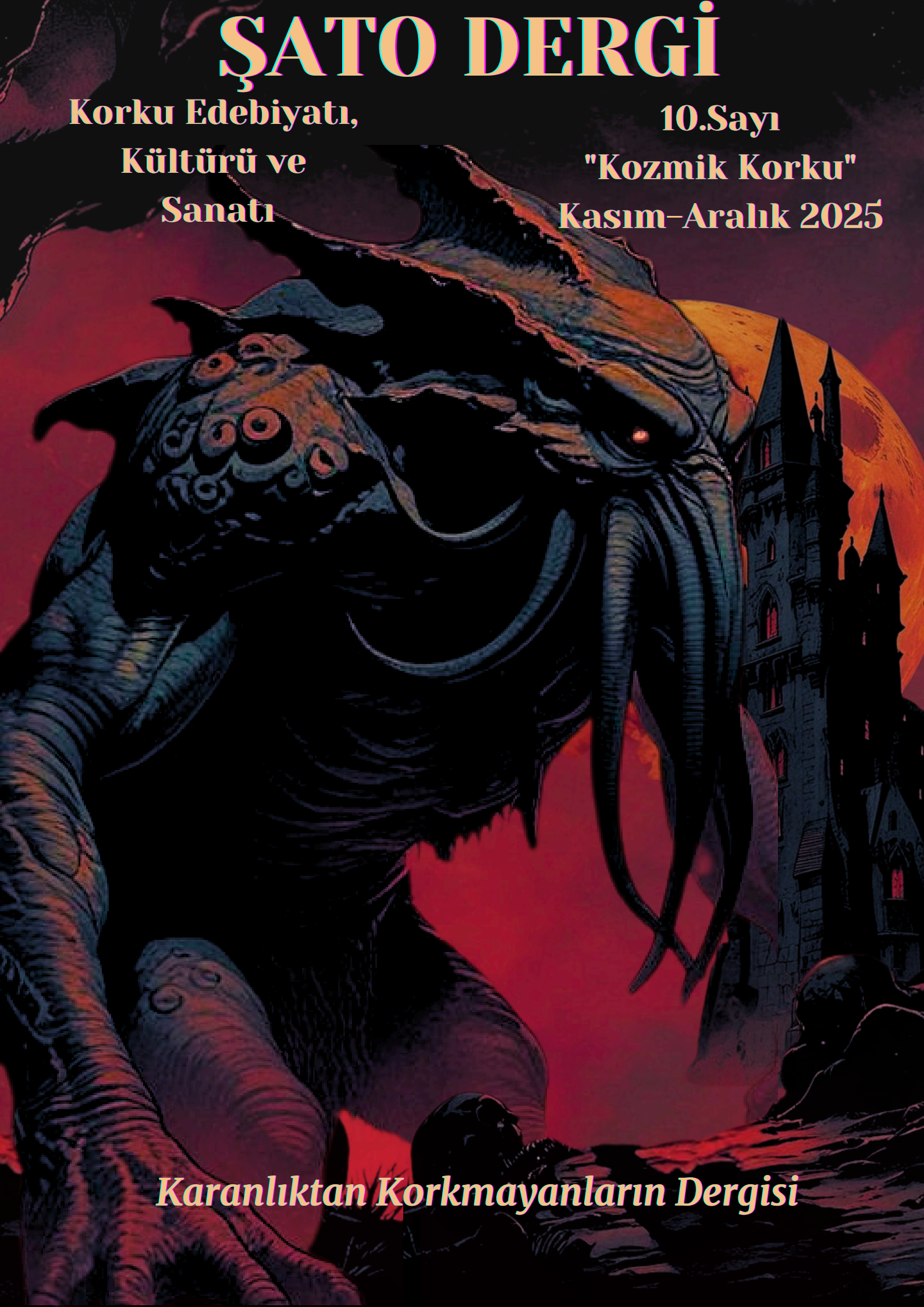

ŞATO DERGİ

Korku Edebiyatı,
Kültürü ve
Sanatı

10.Sayı
"Kozmik Korku"
Kasım-Aralık 2025

Karanlıktan Korkmayanların Dergisi

MUTFAK

Dergi İmtiyaz Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni

Defne Karadağ

Yayın Kurulu

Defne Karadağ
Tuba Tunçay
Yeşim Ünal

Dergi Tasarım/ Editör

Defne Karadağ

Son Okuma

Tuba Tunçay

Yazarlar

Didar Çavdarıcı
Fazilet Genç Akarçay
Merve Kıymaz
Nisa Turhan
Sercan Yılmaz
Tuba Tunçay
Uğur Karabürk

Web Tasarım

Selçuk Erkal

İLETİŞİM

satodergi.com
satodergi@gmail.com
instagram.com/satodergi
x.com/satodergi

ŞATO'DA KİMLER ve NELER VAR?

AVLU

Şato'nun Örümceği

MERDİVEN

Elmas Tunç/ Kanlı Sanrılar
Poyraz Özbey/ Karanlığın Kapısında
Melis Dora/ Bilgenin Kılıcı

MAHZEN

Mustafa Kalfa/ Derinlikten Gelen
Fazilet Genç Akarçay/ Kör Işık
Murat Fatih Küçük/ Geçit
Burak Beyhatun/ Mahkûm

PENCERE

Merve Kıymaz/ Cthullhu'nun Çağrısı (Öykü İncelemesi)
Didar Çavdarıcı/ H.P Lovecraft Psikanalizi (Deneme)
Tuba Tunçay/ The Mist Üzerine (Film İncelemesi)
Nisa Turhan/ Kozmik Korku Film Derlemesi

KARANLIK ODA

Tuba Tunçay/ Bir Öykü& Bir Yazar:
Öykü: Randolph Carter'ın İfadesi- H.P Lovecraft
Yazar: Ambrose Bierce

KÜTÜPHANE

Sercan Yılmaz/ Cthulhu Mitosu
Uğur Karabürk/ Kitap Önerileri

ÇATI KATI

Ebrar Özgen Arslan/ Şatonun
Kanayan Rüyası

ARKA BAHÇE

Fazilet G. Akarçay/ Uzun Gözlerin Sessiz
İstilasası

AVLU

Şato'nun Örümceği

Bir çukurun içindeyim, ördüğüm ağlar güçsüz, gözle görünmeyecek kadar incecik. Zaman bükülmüş. Ve ben, eski avcılardan biriyim ama bu çukurda avcı değilim; ne olduğunu bilmediğim 'o' şeyin avıyım. Avlandım. Yukarı çıkacak oluyorum, ağlarım kopuyor; ayaklarım, temas ettiği her yerden kayıyor. Bir şeyin içine çekiliyorum. Çukur gittikçe derinleşiyor, aşağı düşüyorum. Hiçbir yere çakılmadığım uzun bir düşüş yolculuğunda tüylerimin vücudumdan ayrıldığını hissediyorum. Düşüyorum, hiçbir yere çakılmadan sadece düşüyorum...

Hoş geldin Şato'nun sadık konuğu, Seni bu kez, atalarımın bana miras kalan lanetli bir kâbusu anlatarak karşılamak istedim. Şato'daki kadim duvarları dokumaktan öte, siz insanları ve avlarımızı korkutmaktan öte, bizim de kimsenin bilmediği korkuları; bizi pençesine düşüren, deliliğin sınırlarında dolaştıran kâbusları var.

Senin için yapılan tüm hazırlıklar, benim lanetli kâbuslarımı yeniden tetikledi. Kütüphane ve Pencere'deki Cthulhu dalgası; Mahzen'deki, gördüklerimizden, bildiklerimizden başka varlıkların evrende oluşuna dair fısıltılar, Merdivenler'deki o garip uğultular, Karanlık Oda'daki tekinsizliğin ete kemiğe bürünmüş silüeti, Çatı Katı'ndaki Şato'nun uğursuzluğunun sesi ve Arka Bahçe'deki "onların" ne kadar yakınımızda olduğuna dair deliller... Dahasını, çoğunu sana aktarmaktan korkuyorum, çünkü: Siz insanları, kozmosun gerçekliği karşısındaki çaresizliğiniz ve bilinmeyen içinizde yarattığı huzursuzlukla yüzleştiren Lovecraft'ın da dediği gibi; "Gördüğümüz şeyi olduğu gibi tarif edecek gücüm hâlâ yoksa da elimden geleni yapmalıyım. Ama kullanabileceğim, okuyucuya ulaşabilecek hiçbir sözcük, gerçekte gördüklerimizin korkunçluğunu aktarmaya yetmeyecek."

Korkarsan Şato'nun her köşesine senin için ördüğüm ağlarıma tutun ve sakın düşme. İşte, kapılar sonuna kadar açıldı. Artık içeridesin...

MERDİVEN

KANLI SANRILAR

Elmas Tunç

Mil çekilmiş gözlerine gecenin.
Kara, kapkara duvarlar.
Duvarın ardında
Dehşeti alkışlayan
Vahşi kanatlar...

Göremesem de
Bilirim, oradalar.
Etimi kemirircesine
Yükselir çığlıklar.
Fırtına ıslık çalınca
Çullanacaklar üstüme
Kana susamış
Gözsüz bakışlar.

Uykular tekinsiz,
Kâbuslar düşman.
Aynalar tehditkâr.
Ensemde ölümün
Kesif soluğu var.
Pençesi dışarıda.
Kaçsam da yakalar.

Nereye yönelsem
Çatırdar bastığım her yer.
Tıslar ayaklarımın altında
Şekle bürünmemiş bedenler.

Bitmez dört duvarın içinde
Ölüme alkış tutan gösteriler.
Sınırlar belirsiz, usum çaresiz.
Evren açmış ağzını,
Akıtır salyasını.
Tenimde yankılanır
Görülmez ısırıklar.

MAHZEN

*Derinlikten Gelen/ Mustafa Kalfa
Kör Işık/ Fazilet Genç Akarçay
Geçit/ Murat Fatih Küçük
Mahkûm/ Burak Beyhatun*

DERİNLİKTE GELEN

Sis, kıyı kasabasını, geceye boğan ağır bir perde gibi sarmıştı. Denizden gelen tuzlu rüzgâr, çürümüş yosun kokusunu taş sokakların arasına taşıyor, duvarların içine işliyordu. Kasabalılar, bu kokuya alışkındı. Kimisi sabah balıkçı ağlarını çekerken soluduğu bu keskin havayı, “yuva kokusu” diye tanımlardı. Ama Rowan için bu koku, o gece yabancı ve tehditkârdı. Sanki deniz, binlerce yıldır sakladığı bir sırrı yüzeye çıkarmaya hazırlanıyordu.

Rowan, çocukluğundan beri deniz fenerinin gölgesinde yaşamıştı. Babası da bir zamanlar bekçiydi; fırtınalı bir gecede kaybolduğundan beri fenerin yalnızlığı ona kalmıştı. Yıllar boyu ışığı yakıp söndürmek dışında hayatında büyük bir değişim olmamıştı. Ta ki o geceye kadar... Çünkü o gece, ölümün ayak sesleri taş basamaklarda yankılanıyordu.

Fenerin ışığı, saatlerdir kararsız kalmış gibi bir yanıp bir sönüyordu. Rowan, lambayı kontrol etmek için yukarı tırmandığında paslı merdivenlerin gıcirtısı kulenin içini doldurdu. Her adımda göğsüne çöken ağırlık artıyordu; açıklayamadığı bir huzursuzluk, cam haznenin ardında onu bekleyen görünmez bir varlığın gölgesi gibiydi.

Kapak açıldığında gördüğü manzara kalbini hızlandırdı.

Haznenin camına yosun parçaları yapışmış, metal yüzeylere sisin damlacıkları sinmişti. Ancak en büyük tuhafılık, lambanın yanındaki taşlı küçük şişeydi. Rowan böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. İçinde kıpırdayan, deniz kabuğunu andıran bir şey vardı, minyatür bir kalp gibi ritmik bir şekilde atıyordu.

Rowan geri çekildiğinde yerde ıslak izler fark etti. Yapışkan, tuzlu suya benzeyen çizgiler, basamaklara doğru uzanıyordu. Sanki şişeyi buraya bırakan şey, biraz önce merdivenlerden aşağı sürüklenmişti. “Kim var orada?” diye seslendi. Cevap yoktu. Yalnızca rüzgârın uğultusu ve uzak dalga sesleri... Ama Rowan, o an yalnız olmadığını biliyordu.

Şişeye dokunduğu anda içindeki kabuk kıvrıldı. Rowan panikle şişeyi düşürdü; cam parçalandı, yosun kokulu sıvı, zemine yayıldı. Kabuk çatladı, içinden damarlı, saydam bir doku çıktı. Açılan gözler insana değil, dipsiz karanlıkların yaratıklarına aitti.

O anda fenerin ışığı söndü. Kasaba karanlığa gömülürken Rowan’ın kulaklarında bir fısıltı yankılandı: “Uyandırdın bizi.”

Rowan, kırılan camın içinden çıkan gözlerin yerde kıvrılıp süründüğünü gördü.

İnce, damarlı dokuları sıvıyla birleşiyor, zeminde soluk alıp veren bir et gibi dalgalanıyordu. Her nefes alışlarında ağır bir rutubet kokusu yükseliyordu. Ardından fenerin ağır kapıları kendi kendine kımıldamaya başladı. Paslı menteşeler inleyerek kapandı; sanki dışarıyla bağını kesmek isteyen görünmez bir irade vardı.

Kaçmak istedi ama bacakları kök salmış gibiydi. Bir göz, başını kaldıran aç bir hayvan gibi Rowan'a döndü. O an, fısıltılar çoğaldı. Yüzlerce ses, binlerce boğuk nefes aynı anda konuşmaya başladı. Tınıları, denizin dibinde boğulmuş ruhları andırıyordu:

“Bizimle gel... Işığı bırak... Derinliği gör...”

Rowan, başını ellerinin arasına aldı. Kulaklarını kapadı ama ses içeriden, zihninin içinden geliyordu. Fenerin taş duvarları sanki dalgaların altında kalmış gibi sallandı. Aralardan yosunlar sızıyor, damlalar ağır ağır yere düşüyordu. Artık deniz dışarıda değil, içerideydi.

Merdivenlere yöneldi. Ama her basamak sonsuzmuş gibi uzuyor, adım attıkça daha da derine çekiliyordu. Nefesi daraldı; burnunu tuzlu suyun keskin kokusu doldurdu. Göğsü sıkıştı, sanki boğulmak üzereydi.

Sonunda alt kata ulaştığında kapı yoktu. Onun yerinde uçsuz bucaksız bir sahil açıldı: kara kumlarla örtülü, göğünde ne yıldız ne ay olan bir diyar. Göğün yerinde devasa bir göz duruyordu. Karanlığın ortasında asılı bu göz, kasabaya bakıyor, çevresinde dönen ışıklarla bilinmeyen dillerin işaretlerini çiziyordu.

Rowan'ın zihninde parçalanmış anılar belirdi: çocukken neredeyse boğulduğu an, annesinin dua eden fısıltısı, babasının feneri tamir ederken söylediği uyarılar... Hepsi birbirine karıştı. Ve en sonunda, dev gözün merkezindeki dipsiz karanlığa gömüldü.

Bir adım attı. Siyah kum ayağının altında kıpırdadı. İçinden kemikler yükselip tekrar kuma gömüldü. Rowan, buranın zamanın ölülerini saklayan bir mezar olduğunu anladı. Arkasına döndüğünde fener yoktu. Sadece uçsuz bucaksız deniz ve onun ortasında yükselen dev bir silüet vardı: kolları göğe, başı yıldızsız boşluğa değıyordu.

Fısıltılar tek sese dönüştü:

“Artık sen de hatırlayanlardan birisin.”

Rowan dizlerinin üzerine çöktü. Karşısında yükselen dev silüet dalgalara değil, zamana hükmeden bir varlık gibiydi. Başının çevresinde kıvrılan ışıklar insan zihninin kavrayamayacağı şekiller çiziyor, Rowan, her bakışında gözlerinin yandığını hissediyor, zihni parçalanan bir cam gibi çatlıyordu.

“Ben... Yalnızca bir bekçiyim.” diye fısıldadı. Ama kendi sesi bile ona yabancı geliyordu sanki çoktan derinliğin yankısına karışmıştı.

Silüetin gölgesi kasabanın üzerine çöktükçe tanıdık görüntüler karardı. Evler, sokak lambaları, çocuk kahkahaları... Hepsi siyah kuma gömülerek yok oldu. Rowan dehşetle fark etti: Bu yok oluşu yalnızca o görüyordu. Dışarıdaki kasaba, hâlâ yaşamaya devam ediyordu ama hakikatte her şey tek tek siliniyor, yerini derinliğin boşluğuna bırakıyordu.

O sırada yerde sürünen gözler yeniden belirdi. Bu kez yüzlercesi...

Damarlarla kaplı saydam bedenleri kasılıp gevşiyordu. Bütün bakışlar aynı yöne -denizin ortasındaki dev silüete- çevrilmişti.

Rowan'ın zihninde o kadim ses bir kez daha yankılandı:

“Seçim yok. Bizi gören, biz olur.”

Ayakta durdu. Denize baktığında iki ihtimal vardı: Karşı koyarsa aklını yitirecek, kabullenirse artık insan olmayacaktı. Ellerini yüzüne kapadı, ama parmaklarının arasından sızan ışık bile içini delip geçti. Ve o anda suyun içinde bir çocuk gördü. On yaşında, masum yüzlü bir çocuk...

“Senin yerin burası,” dedi çocuk, sesi denizin uğultusuyla birleşti: “Fener, yalnızca bizi uyandırmak için yanıyordu.”

Birden Rowan'ın zihninde son bir görüntü belirdi: Yıllardır koruduğu fener, aslında insanlara yol göstermiyordu. Kule, derinlikteki varlıkların gözüydü, ışık ise onların çağrısıydı. Ve Rowan, farkında olmadan hep onların sadık bekçisi olmuştu.

Dizleri kara kuma gömülürken gözlerini devasa silüete çevirdi. Çevresindeki bütün gözler aynı anda açıldı; tek bir görkemli bakışa dönüştüler.

Son sözleri boğazında boğuldu:

“Ben... artık sizdenim.”

KÖR IŞIK

Mira işten çıkmıştı. Akşam karanlığı sokağın köşelerine ağır ağır çökerken dar sokaklardan evine doğru yürüyordu. Omzundaki çanta arada kayıyor, her on adımda bir onu düzeltiyordu. Eczanenin önünde yaşlı adam sıraya girmişti, köşe başındaki simitçi son tepsisini bitirmeye çalışıyordu. Balkonlardan televizyon sesleri sokağa sızıyor, çocuklar ara sokaklarda top koşturuyordu. Sanki gökyüzünde bulutlar değil, koca siyah gövde şehrin üzerine abanıyordu. Kimse gökyüzünün ağırlaştığını fark etmemişti bile.

Önce lambalar titredi. Sanki binlerce boğuk ses aynı anda fısıldıyor ama hiçbir kelimeye benzemiyordu. Sonra elektrik telleri gerildi. Yanan sokak lambalarının cızırtısı çoğaldı. Trafik ışıkları, apartman pencereleri, dükkân tabelaları... Hepsi tek nefeste söndürülmüş gibiydi. Mira, önce bunu sıradan bir kesinti sandı. Telefonunu çıkardı, parmağı ekrana dokunurken gözünün ucunda beyaz kıpırtı belirdi. O an Mira, şehrin uzun zamandır bastıracağı bir şeyin artık dile geldiğini düşündü. Bu düşünce ile gözlerinin kenarında dalgalar gezinmeye başlamış ve alnındaki eski ağrının patlamasına neden olmuştu. Çocukluğunda günlerce yatağa çivileyen o krizlerin aynısı. O zaman da ışık, göz kapaklarının arkasında kıpırdar, dünya silikleşirdi.

Başını kaldırdığında, göğün tam ortasında, ceviz büyüklüğünde bir parıltı gördü.

Gözlerini kısıtıkça ışık büyüyordu. Sanki hep oradaymış gibi insanların gözlerinden akan sıvıyı içmek ve kimliklerini kökünden kurutmak için beklemişti. Elektrik yalnızca bahaneydi. Bu ışık, şehrin üstünde her zaman asılıydı aslında. Gördüğü şey Mira'nın gözünün içine değil, beyninin kıvrımlarına akıyordu. Önce, çocukluğunun verandasını gördü. Ama masada hiç tanımadığı yüzler oturuyordu. Mira, bunun kendi hatırası mı yoksa başkasının belleğinden sızan bir görüntü mü olduğunu ayırt edemedi. Birilerinin gözlerinden yıldız kümeleri süzülürken diğerlerinin ağzı kapanmıyordu. Bu görüntünün ardından deniz belirdi zihninde: deniz yukarı akıyor, gökyüzü denizin altında kıpırdıyordu. Sanki başka belleğin parçaları onun zihnine zorla yükleniyordu. Bir an hangisinin gerçek olduğunu seçemedi.

Kediler çıldırmış gibi duvarlara çarpıyordu. Hayvanlar da gökyüzüne değil, gökyüzünün altına sıkışmış başka bir şeye tepki veriyor gibiydi. Boğazdan kıyıya vuran balıkların pulları, ışığın altında donuk ayna gibi parlıyordu. Hayvanların bu çıldırışı yalnızca başlangıç gibiydi. Işık, insanlara da bulaşıyor, onları kendi bedenlerinden koparıyordu. Çılgılık mı, görüntü mü, hangi duyu gerçekti; ayıramıyordu. O belirsizlik içinden Mira'nın korku dolu gözleri, ışığa doğru ellerini uzatarak yüksek katlardan kendilerini atan bedenlere kilitlendi.

Kargaşanın ortasında Mira, gözlerini ışığa çeviren insanların gözbebeklerinin büyüdüğünü, gözlerinden akan beyaz sıvının çenelerine süzüldüğünü fark etti. Sokak, beyaz, boş bakışlı bedenlerle dolmuştu birden. Mira ne yapacağını bilmeden sağa sola koşuyor nefesi göğsünü sıkıştırıyordu. Adımlarını sürükleyerek marketin içine girmeyi başardı. Paslı menteşeleriyle açık duran, rutubet kokulu bir depoydu burası. Penceresizdi. Odanın nemi burnunu yakıyordu. Dizlerini göğsüne çekti, avuçlarını kulaklarına bastı. Ama dışarıdaki sesler yine de içeri sızıyordu. Yüksekten atlayan insanların gövdelerinin kaldırıma çarpışı, balkon demirlerinin kırılışı, boğuk inilti hâlâ duyuluyordu. Depoda karanlığın içinde üç kişi vardı: yaşlı adam, titreyen kadın ve on yaşlarında bir çocuk. Hepsi dışardaki beyazlıktan kaçmış gibiydi ama gözleri, Mira'ninkilerden farksızdı. Çoktan ışığa temas etmişlerdi. Çocuk, annesine fısıldadı "Anne...", sesi boğazında düğümlendi. Cümleyi tamamlayamadı... Birden rafların arasında radyonun ışığı kıpırdadı. Sadece parça parça kelimeler seçilebiliyordu:

"...bütün şehir... aynı anda... bağlantı kesildi... gözler... beyaz..." Sonra yalnızca uğultu kaldı.

Kadın titreyen sesiyle "Gördünüz mü gökyüzündeki ışığı?.. Gözüm yanıyor ama içerden yanıyor." Yaşlı adam başını salladı. "Ben de gördüm." Radyo bir cızırtı kopardı, sonra sustu. Herkesin gözlerinde aynı beyaz parıltı belirdi. Kadın kapıya yürüdü. "Artık... dayanamayacağım." dediğinde gözlerinden çenesine doğru beyaz bir sıvı akıyordu. Çocuk başını duvara yasladı. "O beni çağırıyor." diye fısıldadı. Mira, elini uzattı ama parmakları kaydığına çocuğun gözlerinden beyazlık süzülüyordu.

Adam usulca gülümsedi. "Biz çoktan gördük." dedi. Bir adım attığında elindeki radyo cızırdadı. Odanın içinde genç bir ses duyuldu "Onun kendi gençliği". Askerlikte söylediği marş yankılandı. Ardından bir kadın sesi karıştı. Çoktan gömülmüş karısının sesiydi: "Sen hiç burada olmadın." Yaşlı adamın yüzü önce bulanık cam gibi oldu, sonra ardında hiçbir yaşam izi kalmadı. Mira'nın kalbinin sesi kulaklarını dövüyordu. Göğsünde yanma hissetti. Gözlerini kapattığında karanlık yerine yine o beyazlık vardı. Dudakları kıpırdadı:

"M..i..r..a...." Ama ses, kendine ait değildi. O kelime artık tanıdık gelmiyordu; sanki başkasının ağzından duyulmuş, unutulmuş bir ad gibi yankılandı. Kendi kimliğini hatırlamaya çalıştı, ama adının yankısı bile ona yabancıydı. Işık, sadece şehri değil, kimlikleri de yutuyordu.

Şehirden geriye kalan tek şey, ışığın yokluğunun bile daha parlak görünen karanlığıydı.

GEÇİT

Doktor başını eğerek sordu:
“Bu hastalıkların, sarsıntıların, ölümlerin orayla ilgisi olduğuna emin misin yani?”

“Definecilerin anlattıklarını dinlediniz. Gözlerinden kan gelene kadar bağırın iki adamı siz tedavi etmeye çalıştınız,” dedi Tekin ve başını çantaya doğru eğerek ekledi: “Onlar için hiçbir şey yapamadınız değil mi?”

O esnada elektrik çarpmasına benzeyen bir titreşim, camları sarsarak on saniye kadar sürdü ve geldiği gibi durdu. Odadaki herkes, uğultulu sesler ve anlamsız konuşmalar duyar gibi oldu. Kafalarının içinde uyuşuk bir dalgalanma dolaşıp gitti.

Sarsıntılara alışılmıyordu. Doktor hemen arkasındaki pencereye döndü ve gözlerini tepeye doğru dikti. Zirvedeki yıkık sütunları seyretti. *Bu taşlarda ne olabilir ki?* diye içinden geçirdi.

“Güneşin batmasına üç saat var. Ya hızlı davranıp şimdi gidelim ya da yarın erkenden...”
“Hemen gidelim. Ne olacaksa olsun” dedi Tekin.

***

Dağdan aşağıya süzülen sularla birlikte karanlık bir fısıltı da akıyordu.

Sarsıntılar yaşanıyor, işitilmemiş hastalıklara yakalanıp ölenler oluyor, dehşet dolu kâbuslar, uykuda yakaladığı insanların peşini uyanırken bile bırakmıyordu. Geceleri birkaç kez, derin bir çığlık sesi rüzgârla karışıp pencerelerin önünden, kapıların altından geçip başların içinde yankılanarak çınlıyordu.

Akılsız definecilerin söylentilere uyup Kralın Altın Tepsisi’ni aramak için girdikleri geçitte bozdukları tılsım, bin yıl boyunca uyuyan bir laneti ayaklandırmış olmalıydı. Adamlara orada ne olup bittiğini sorabilselerdi belki bazı şeyler daha anlamlı ve kaçınılabılır olacaktı. Onları bir kez daha gören olabilseydi... Hiç var olmamışlar gibi Kremna’nın asırlar önce uçurumdan atılarak idam edilen insanların kana boyadığı eteklerinden zirveye tırmandılar, geçide girdiler ve kayboldular.

***

Doktor, Tekin ve muhtarın oğlu Yunus, tepeye tırmanmak üzere yola düşmüşlerdi. Mezarlığın yanından konuşmadan geçerken kargalar gözlerini onlara dikmiş, taşların üzerinde birbirleriyle yer değiştiriyor, kısa ve gürültüsüz ötüşleri ile adamlara bir şeyler anlatır gibi başlarını sağa sola eğiyorlardı.

Hava bulutluydu. Akşama birkaç saat kalmıştı.

Üç adam, aralarında günlerce konuşup plan yapmış, köyde kalanlara ve arkeologlara danışmışlardı. Bütün tedbirlerini alıp geçide girecekler, kendilerini tehlikeye düşürmeden olan biteni anlayabilecekleri bir mesafeye ulaşıp geri döneceklerdi. En küçük tehlikede dışarı çıkacaklarına dair sözleşmişlerdi.

Yıllar evvel jandarma, antik kentin tepe dibindeki ana girişini önüne kayaları yığarak kapatmış, çok uzak olmayan karakolun ilerisine diktikleri kameralı bir direk de zirveyi gözlem altına almıştı.

Tepeye vardıklarında kırık sütunları hemen gördüler. Kesme taş kanal, önlerindeydi. İçine atladılar ve geçidin girişine doğru peş peşe yürümeye başladılar.

Yunus daha önce bir el feneriyle geçide girmişti. Çok ilerlememişti ama girişin nasıl olduğunu biliyordu. Geçide eğilerek girildiğinde aralığı geçince koca bir salona çıkılıyordu. Geldikleri yöne doğru zifiri karanlık bir koridor uzanıyor, hafif bir meyille aşağıya doğru ilerliyordu. Yunus, bu koridora ayak basar basmaz elindeki fenerin söndüğünü, derinlerden birtakım gürültüler duyduğunu ve korkup dışarıya kaçtığını anlatmıştı. Sönen fenerleri, koridora girince aniden kapanan cep telefonlarını, asla yanmayan çakmakları birkaç kişi daha anlatmıştı.

“Tuhaf,” demişti Doktor. “Bilmediğimiz bir fizik konusu olabilir. Manyetik bir alan, farklı metaller içeren kayalar gibi.. Ben elimdeki feneri alüminyum folyo ile saracağım. Belki işe yarar. Şu küçük alet gaz ölçümü yapıyor. Tekin senin en önemli işin bu cihazı hep izlemek olsun, bu çok önemli.”

***

Peş peşe açıklıktan içeriye girdiler. Ellerindeki fenerler, alçak tavanlı, taş duvarlı büyük sayılabilecek bir odayı aydınlattı. Yunus hemen sol yanlarındaki koridoru işaret etti. Girdiler ve aşağı doğru yürümeye başladılar. Koridorda birkaç metre ilerlediklerinde ellerindeki fenerler tamamen söndü ve gaz ölçüm cihazının ekranından gelen yeşil bir parlıta dışında her yer zifirî karanlığa geri döndü.

Doktor folyoya sarılı fenerini yaktı: Titrek, zayıf ama önlerini gösterecek kadar yeterli bir ışık hüzmeleriyle “Gidelim,” dedi, “Bu ışık da yeter bize. Belki ileride diğer fenerler tekrar çalışır.” Yürümeye devam ettiler.

Yosun kokusu, yerini daha topraksı bir kokuya bırakmış, yarasa dışkıları ve çürümüş sıçan leşleri havayı ağırlaştırmıştı. Koridorun sonuna geldiklerinde zemin seviyesinden 30-40 metre kadar aşağıdaydılar. Buradan tekrar sola dönen ve geldikleri yöne doğru uzanan bir koridor daha vardı. Devam etmek için yine devrilmiş bir kesme taşın altından eğilerek girmeleri gerekti. Aynı anda o derin sarsıntılardan biri daha gelip geçti. Ayakta durabilmek için duvarlara tutunmak zorunda kaldılar. Korkmuşlardı. İleriden insana ait olamayacak kadar korkunç ve derin bir sesin yankısını işittiler. Yarasalar, başlarının üzerinden koşturur gibi geçti. Tutundukları duvarlarda birtakım kabartmaların, insan yüzlerinin, kazınmış yazıtların olduğunu o an fark ettiler. Doktorun elindeki fener arada sönüyor, ölçüm cihazının yeşil aydınlığı gitgide azalıyordu. Cihazın ekranındaki rakamlar sabitlenmişti. Arızalanmış olmalıydı. Tekin, feneri kapatıp açmak istedi, düğme bir işe yaramadı. Kapanmıyordu: işe yaramaz, cılız yeşil ışığıyla ölü bir aydınlık içinde açık kalmaya devam ediyordu.

“Geri dönelim” dedi Yunus. Birbirlerine baktılar. Üçü de aynı fikirde olmalıydı. Arkalarını döndüklerinde doktorun çevirdiği fenerin ışığıyla görebildikleri şey, kalplerini göğüslerinden sökecekti. Arkalarından birileri yaklaşıyordu. Dalgalanarak uzayıp kısalan, yürürken sendeleyeyen bu saydamsı siyah gölgelerin arasından, zayıf ve puslu bir aydınlık sızıyor olmasa onları fark etmeyeceklerdi bile. Dehşet içinde kendilerine yaklaşanlara baktılar. Doktorun gözleri korkudan büyümüşü. Titreyen sesiyle “Hey! Kimsiniz?” diye bağırdı ama cevap alamadı. Gölge hızlanarak üzerlerine doğru geliyordu. Çıkışa ulaşmanın imkânsız olduğunu anlamışlardı, koridordan aşağı koşar adım kaçmaya başladılar. Saf bir korku içindeydiler. Ümitsizce kaçıyor, nereye gittiklerini bilmeden derinlere doğru, taş odaların, dehlizlerin, sunakların arasından geçerek ilerliyorlardı.

Yunus arkasına baktı. Gölge, soluk bir canlılıkla hafifçe parlıyor, dalgalı silüetleri arada sırada bozuk bir ekran gibi gidip geliyordu. Doktor, Tekin ve Yunus, tükenmek üzere olan nefeslerini zorlayarak havasız dehlizlerin diplerine, tahmin edemeyecekleri derinliğe ulaşmayı başarmışlardı. Nihayet büyük bir salona geldiklerinde yolun bittiğini, gidecekleri bir yerin kalmadığını fark ettiler. Burası onlarca metre toprak ve taş yığınının altında, cılız ışıkla aydınlanan bir odaydı. Duvarlarda hareket eden siyah bir duman ve tam karşıda, iki rölyef sütunun ortasında taşlara gömülü çürümüş bir altın tepsi vardı. Tepsi üzerinde şeytani bir yaratığın kabartmasını taşıyor, cılız ışık buradan yayılıyordu.

Altın tepsinin kenarlarında taş duvarın içinde dehşet ve acı ile donup kalmış insan yüzlerini fark ettiler. Duvarın içinden çıkmak, nefes almak, bitmek bilmeyen bir azaptan kurtulmak, ölmek istiyor gibiydiler.

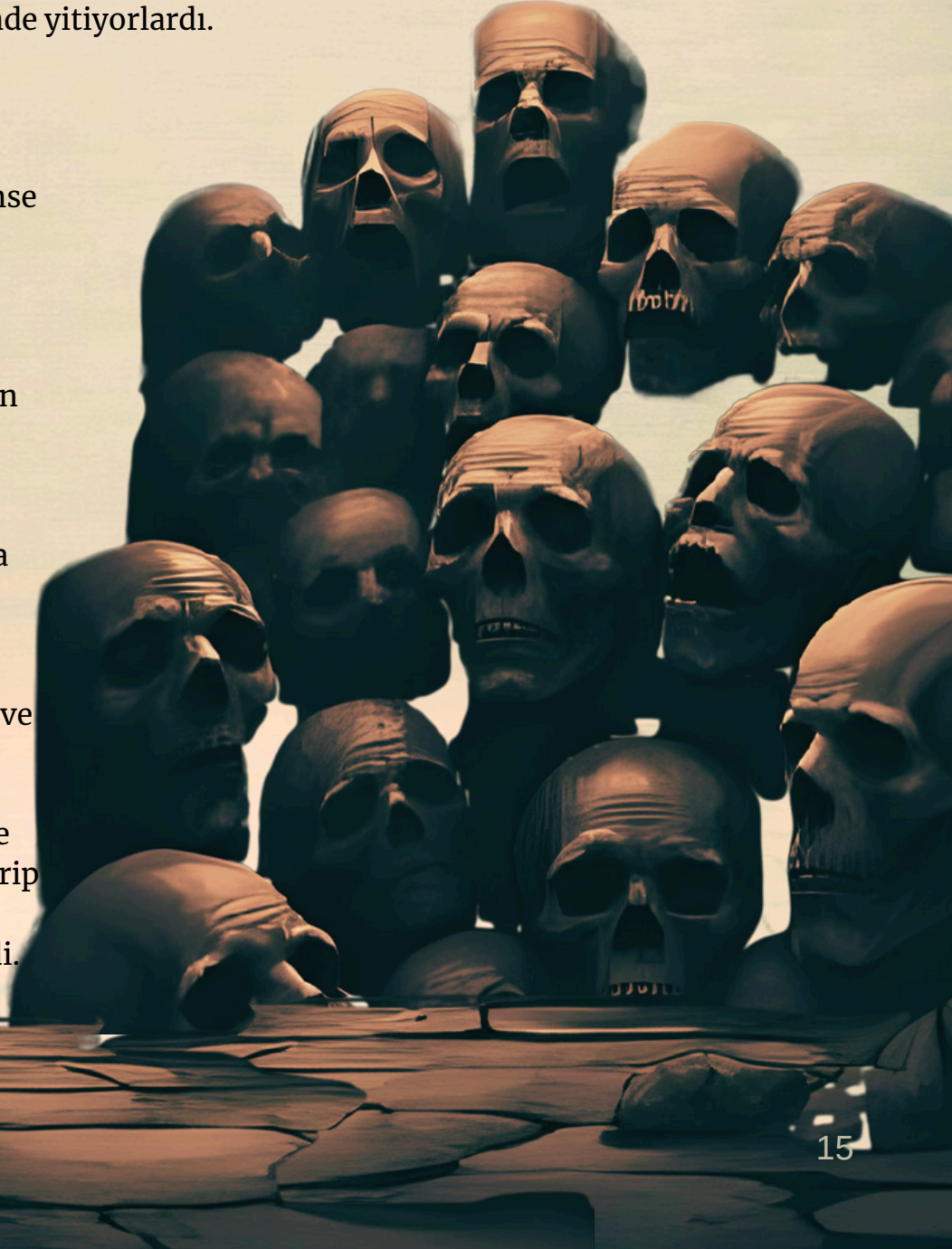
Aynı anda arkadan gelen gölgeler de odaya girmiş, onlara yetişmişti. Tekin, bir köşeye sinerken; Yunus, gözlerini kapadı. Doktor ise bu yaratıkları tam olarak görebilmek için gözlerini dikip baktığında yaşadığı dehşet bütün olanların ötesine vardı. Arkalarından gelen üç silüet, kendileriydi. Bu yarı saydam adamlar, temas ettiği anda adamlar göz açıp kapayıncaya kadar kendilerini kabartmalı tünelin en başında buldular.

Geriye, çıkışa koşmak istediklerinde kendilerini tekrar inerken buluyor, duvarlara çarpıp haykırarak koşuyor, önlerinde ve arkalarında kendi hayaletlerini görüyorlardı. İçlerindeki acı ve azalmayan korku ile durmadan kapana kısılmış fareler gibi kaçmaya uğraşiyor, taşlarda kan izleri bırakarak her seferinde altın tepsiye geri dönüyorlardı. Çıkmaz bir döngüdeydiler, lanetli bir esarete düşmüşlerdi. Yavaşça akıllarını yitiriyorlardı.

Artık birbirlerini umursamıyorlar; ölümün yalnızlığı içinde hayvani kaçma dürtüsünün tükettiği takatleri ne kadar elverirse o kadar çılgınlık atarak, ağlayarak, çıldırmış bir hâlde her seferinde çoğalmış kendileriyle karşılaşarak yavaşça taşların arasında bin yılın tozu içinde yitiyorlardı.

***

Jandarma tepedeki kameranın görüntülerini inceledi. Günlerdir hiç kimse yukarıya çıkmamış, kalıntılara yaklaşan olmamıştı. Yalnız ara sıra kameranın önünden gelip geçen, direğe konup kalkan birkaç karga görüntüyü sarsıyordu. Sonra yine ıssızlığın içinde, taş ve mermer parçaları arasında kurumuş toprak ve dikenlerden başka bir şey görünmüyordu. Yetkililer burası hakkındaki şikâyet ve taleplerden bıkmış olacaktı ki yukarıdaki açıklıklara ve geçit girişine tonlarca taş ve toprak getirip kapattılar. Kaybolan üç adamın akıbeti çözülemedi. Dosya açık kaldı.

MAHKÛM

Soğuk... Neden bu kadar soğuk? Hissettiğim ilk şey bu oldu. Yanağım buz ısırığı gibi yanıyor. Sonra vücudum üşümeye başlıyor. Yerde miyim? Burası neresi? Uyuyor muyum? Gözlerimi açmaya korkuyorum. Tenimdeki hissi tanıyorum. Kum! Neden kumda uzanıyorum?

Sonra sessizlik geldi. Sessizliğin bile bir gürültüsü vardır. Hiçbir şey duyamıyorum. Bu gerçek, hiçlik olmalı. Göz kapaklarımı açmak için zorluyorum. Kara... Kapkara... Gece mi? Uzandığım yerden bir avuç kumu alıp avucumdan akıtıyorum. Kumların rengi nasıl bu kadar siyah olabilir? Gözümün sınırlarına kadar varan karanlık bir kumsaldayım. Kalkmak istemiyorum. Tanrım, bu bir kâbus ise uyanayım. Korkuyorum... Ama bu acıya daha fazla dayanamıyorum. O kadar soğuk ki tenim sızlıyor.

Doğrulduğumda denizi görüyorum. Masmavi, gözümü acıtacak kadar mavi bir deniz... Kıpırtısız, dalgasız, engin bir deniz var önümde. Bir anormallik gözüme çarpıyor. Ufuk çizgisinin üstündeki gökyüzü karanlık. Daha önce hiç bu kadar karanlık bir gökyüzü görmemiştim. Yıldızsız, ışıksız, bomboş bir gök. Sanki içindeki tüm yaşam çekilmiş de bir ceset gibi denizin üstüne asılmış. Eğer geceyse ay nerede? Aklım bu görüntüyü bana açıklamak için feryat ediyor. Karanlık kumlar, mavi deniz, karanlık gökyüzü...

Kara, mavi, kara... Tanrım, deliriyor muyum? Sonunda aklımı mı yitirdim? Bu tekinsizlik yüreğimi sıkıştırıyor.

Arkamdan bir ses duyuyorum. Belli belirsiz bir müzik sesi geliyor. Engin sessizlikte kulağımı okşayan bir melodi. Arkamı döndüğümde sonsuz kum çölünün ufukla birleştiği yerde devasa bir yapı görüyorum. Altın renginde, iki karanlık örtünün ortasında adeta gerçekliği yırtarak dikilen bir şato! Ben kararımı vermeden ayaklarım harekete geçiyor. Bu engin karanlıkta parlayan tek şey bu. Belki de bu müzik, bir çağrıdır. Belki de buradan kurtuluşumdur...

Şatoya yaklaştıkça müzik sesini fark ediyorum. Ahenksiz, ritmi olmayan bir müzik olduğunu keşfediyorum. Duyduğum hiçbir müziğe benzemiyor: Davul sesi, keman gıcirtısı, üflemeli çalgılar... Sanki kesip biçilmiş, rastgele birleştirilmiş bir klasik müzik gibi. Devasa kemerli iki altın kapının önüne geliyorum. Kara kumları savurarak bir anda dışarıya doğru açılıyorlar. İçinden gözümü kamaştıran bir ışık çıkıyor. Sıcaklık hissediyorum, ilk defa sıcaklık hissediyorum... Güneşin verdiği sınımsız bir yaşam hissi bu. Buz kesmiş bedenimi rahatlatıyor. Gözlerimi korumak için elimi yüzüme siper ederek içeri giriyorum...

Görme duyum geri geldiğinde mekânın büyüklüğü karşısında, kendimi bir böcek hissediyorum.

İki sütunun arasından girilen bir salonun girişindeyim. Sütunların ortasındaki büyük alan hariç her yer karanlık. Gözlerimi ovuşturduğumda onları görüyorum. Bu alanda çılgınca dans eden bir kalabalık var! Kara cübbeleri ve kukuletalarının içinde altın maskeler takmış rahiplere benzeyen kişiler... Maskeleri ışıltıyor, bedenleri esrik hareketler ile kıvrılıp bükülüyor. Müziğin eşliğinde korkunç bir ayın gerçekleştiriyorlarmış gibi salınıyorlar. Korkudan ne yapacağımı bilmiyorum. Gördüğüm ilk sütunun arkasına saklanıyorum. Bu nasıl bir topluluk? Tanrım ben nereye düştüm böyle? Görüş açıma girenlerin maskelerinde duyguların olduğunu fark ediyorum. Noh maskeleri gibi ürpertici yüz hatları olan insansı maskeler... Gülümseyen, öfkeli, üzgün, kederden buruşmuş gibi duran birer yüz ve birden yankılanan davudi ses:

“Daha ne kadar gölgelerde saklanmayı düşünüyorsun, mahkûm?”

Korkudan kalbim sıkışıyor. Kanım tenimi yırtarcasına damarlarımda hızlanıyor. Bu hissi tanıyorum... Müzik susuyor ve kalabalık bir anda donuyor. Yüzler bana çevriliyor. Kıpırdanıyorlar, toplanmaya başlıyorlar. Bana yer açmak için hilal şeklini alıyorlar. Aralarından birinin öne çıktığını görüyorum. Hüzün ve öfke maskelerini takan kişileri arkasına alıyor. Onun maskesinde hiçbir ifade yok. Yüzünden tüm yaşam izleri silinmiş, bomboş... Elini uzatıyor: “Seni bekliyorduk. Çık ortaya ve yaklaş. Söyle, sana insanlar tarafından verilmiş ismini.”

Dizlerim titreyerek yaklaşıyorum. Ve dilim bir anda şakımaya başlıyor:

“Bindim umudun gümüş renkli atına

Uçtum güneşe doğru

İkarus gibi reddedildim

Düştüm yeryüzüne ve

Burak koydular adımları.”

Bu ses, bu sözler benim! Nasıl? Hiç bu kadar akıcı konuşabildiğimi hatırlamıyorum. Şiir okumayı geçtim, adım sorulduğunda bile donup kalırım ben. Kendimi bildim bileli kekemelik ile mücadele ediyorum çünkü. İnsanlar karşısında panikleyerek konuşamadığım bir tutukluk bu. Dilimin buzları çözüldü:

“Burası neresi? Neden buradayım? Korkuyorum...”

“Korkma. Tanrımız sana bir şans vermek istedi. Buraya çağırıldın. Hep bulunduğun yerin başka bir diyar olması gerektiğini hissetmedin mi? Çünkü sen kendi zindanını seven bir tutuklusun. Kendine hayali dünyalardan bir zindan yarattın. Buradaki güzellikleri kendi görün var etti.

Parmaklıklarından gördüğün manzaraların büyüüne kapıldın. Yaşıyordun ama yaşamla değil... Bu zindandan iki kez kaçmaya çalışmadın mı? Adı ağza alınmayacak o büyük günahı iki kez işlemedin mi? Tanrımız senin Tanrından daha merhametli. O senin yakarılarına kayıtsız kalamadı.”

“Ama ben değişmişim. Geçmişimi geride bırakıp geleceğe umut besliyordum.”

“Bu bir yalan. Artık uzak umutlara büyük beklentiler taşımayacağını söyledin. Hani o çok sevdiğin şairin dizesini değiştirip kendine uyarlamıştın. Sen maskelerin ardına sığınan yaralı bir çocuksun sadece.”

Hüzün ve öfke maskesini takan kişiler ellerini yüzlerine götürüyor. Maskeleri çıkarken derilerinin yırtılan sesini duyabiliyorum. Bu yüzler... Tanrım! Bunlar benim yüzüm! Ama nasıl olur? İfadesiz maskeyi takan kişi, kollarını iki yana açarak konuşuyor:

“Biz seniz. Cehenneminde saklandığın bütün maskelerin ardında biz varız. Aramızda yaşayabilirsin. Biz seni yargılamayız. Burada mutlu olabilirsin. Bize katıl, sana yeni bir yaşam bahşedelim.”

“Ama ben... Kendimden kaçarken nasıl yeniden kendime sığınabilirim ki?”

“Yaşadığın dünya senin çocukluğunu çalmadı mı? Suretini, gülüşünü, kimliğini çalmadı mı? Hep bunun peşinde koşmadın mı yıllarca? Kabul edilmek için, sevmek için bir başkası gibi davranmaya çalışmadın mı? Burada istediğin gibi biri olabilirsin. Bize katıl, sana yeni bir kimlik bahşedelim.”

“Hayır! Hayır... Ben bunu istemiyorum. Bu da bir başka yalana inanmak olur. Hayali dünyalar yerine kendi zindanımı tercih ederim. O benim! Onu güzelleştirebilirim. Yaşayabilirim...”

Kurtarıcım olduğunu vadeden adam, hayal kırıklığı ile başını sallıyor.

“Zavallı... Hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Sen, asla değişemezsin. Kendi isteğinle vazgeçmen yeterdi. Bizim dünyamız ölümden daha sıcaktı. Yakalayın!”

Etrafımı sarıyorlar. Beni zapt ediyorlar! Mücadele edemiyorum. Zincirlerin şıkırtısını duyuyorum. Ellerimi kelepçeleyip beni zincire vuruyorlar. Cübbeler düşüyor. Tanrım! Bu vücutlar kapkara! İçlerinde yıldızlar parlıyor, nebular dönüyor, gezegenler düşüyor! Göğüslerinde kocaman ağızları var. Sipsivri dişlerinden altın sarısı ışığı sızan canavar ağızları! Anlamadığım bir dilde bağırmaya, çılgılık atmaya başlıyorlar. Altın maskeleri yırtmaya başlıyorlar. Boyunlarının üstünde benim başım var! Suretimi kopyalamışlar! Beni kandırmak için mi? Bunlar ne korkunç yaratıklar böyle! Sürükleniyorum. Bir köpek gibi beni sürüklüyorlar. Yerde kayarken etrafımda çılgın danslarına başlıyorlar. Müzik tekrar korkunç bir şekilde yükseliyor. Kulaklarım patlayacak! Çılgılıklarımı bastırıyor.

Kumu hissediyorum. Şatodan dışarı çıkarıldım. Gökyüzü tüm karanlığı ile tepemde. Kumsalda sürükleniyorum. Denizin içinde beni zorla dizlerimin üzerine çöktürüyorlar. İfadesiz maskeli yaratık, karşıma geçiyor. Sağ elinde altın bir kupa var. Ve birden... Güneş ufuktan doğuyor. Hiç bu kadar büyük bir güneş görmemiştim. Yaratığın tepesinde duruyor. Altından bir küre... Fokurduyor, içinde dalgalar dönüyor. Yaratık, sağ elinde kupayı yukarı kaldırıyor ve güneş, altın damlatıyor kupanın içine. Damlaların sesini duyabiliyorum: Cıs...cıs...cıs... Kara kumlar güneşin ışığı ile ışıdamaya başlıyor. Başımı eğip kumlara bakıyorum: Yaratık konuşuyor, "Sen! Ertelenmiş ölümünü sırtında bir tabut gibi taşıyan mahkûm! Başını kaldır ve kararın ile yüzleş. Kurtuluşu reddettin, şimdi unutuşla geri dön dünyana."

Sol eliyle göğsünün içindeki ağzından bir fırça çıkarıyor. Kupaya daldırıp altınla dolduruyor. Eli havaya kalkıyor... İlk hissettiğim sağ gözüme bir anda çarpan kıllar oluyor. Sonra acı... Görme yetim bir anda kayboluyor, gözlerim mühürleniyor! Yakıyor, yanaklarımdan damlayan sıvı tenimi yakıyor. Çığlıklarım boğazımı yırtıyor. Kurtulmaya çalışıyorum ama beni tutan zincirler bileklerimi koparacak kadar acı veriyor. Sonra, ikinci darbe geliyor.

Sağ yanağımda fırça kılları... Sesim benden alındı! Bir kez daha dudaklarım mühürlendi. Oysa biraz önce şiir okuyordum.. Çığlık atamamanın bu kadar acıtacağını bilemezdim. Kulaklarım uğulduyor. Beynim kafatasımı kırmak için çırpınıyor gibi. Ve... Bitti. Her şey bitti. Bedenim prangalarından kurtuldu. Müzik de beni terk etti. Tüm sesler sustu. Yalnızca boşluk kaldı. İçi boşaltılmış bir kabuk gibi kaldım. Dizlerimin altındaki denizin çekildiğini hissediyorum. Zemin altımdan kayıyor, düşüyorum... Düşüyü...

MERDİVEN

KARANLIĞIN KAPISINDA

Poyraz Özbey

Taş duvarlardan sızan soğuk nefes,
Uyuyan bir mezarın çığlığına benzer.
Gökyüzü siyah, yıldızlar kör,
Ay, kanla yıkanmış bir bıçak gibi titrer.

Kapılar açılır sessizliğin ardında,
Çivili gölgeler sürünür duvarlara.
Bir zamanlar insandı belki o fısıltı,
Şimdi yalnızca boşluğun yankısı kalır dudağında.

Ellerin titrer ama kimse yok,
Adını bilmediğin bir rüzgâr sürükler seni.
Zaman erir, saatler kanar,
Gözbebeklerinde yabancı bir sonsuzluk uyanır.

Ve anlarsın:
Karanlık, dışarıda değil,
Çoktan içindedir...

KÜTÜPHANE

Cthulhu Mitosu/Sercan Yılmaz
Şato'nun Kütüphanesinden/ Uğur Karabürk

CTHULHU MİTOSU

Katı Gerçekliğin Reddedilişi

Cthulhu mitosu, ABD'nin Rhode Island eyaletinin en büyük şehri olan Providence'da dünyaya gelen H.P. Lovecraft'ın ve arkadaşı yazar August Derleth başta olmak üzere onun tarzını ileriye taşıyan yazarların üretmiş oldukları mitosun adıdır.

Cthulhu ise Lovecraft'ın "Cthulhu'nun Çağrısı" adlı öyküsünde yer alan ve fantastik bir evreni tanımlayan deniz yaratığının adıdır. Lovecraft'ın böylesine bir evren şekillendirmesinin altında yatan temel neden şöyle ifade edilebilir: Yazar; katı gerçekliğe, salt akılcılığa ve yaşamın sıkıcılığına karşı çıkabilmek için bu yolu tercih etmiştir. Fantastik bir evren kurmak isteyen yazarların hemen hemen hepsinde şu başat özellik öne çıkar: Fantastik ürünler kaleme alan yazarlar, katı gerçeklikten nefret ederler ve onu değiştirmek için yeni bir evren inşa ederler. Lovecraft, katı gerçeklik ve evrenin karışık durumu hakkında oldukça kayıtsız bir tavır takınır. Ona göre hayatın gerçekliği tahammül edilemez, sıkıcı ve iğrençtir. "İğrenç" kelimesi, yazarın hayata karşı takındığı tavrın simgesel adıdır. Öykülerinde dahi bu kelimedenden vazgeçmez ve elinden geldiğince bu kelimeyi bolca kullanır. O, dünyanın ve yaşamın dayatmış olduğu koşullar karşısında başka bir evrene sığınır.

Edebiyat eleştirmenleri tarafından "kaçış edebiyatı" olarak adlandırılan bu dünyada Lovecraft, evrenin kaosu karşısında düzen arayışında bulunmaz. O, edebiyat aracılığıyla evrenin kaosunu yatıştırmak ve onunla barışmak gibi amaçlar gütmeyiz. Çoğu edebî eserde karışıklık düzenle bastırılırken, Lovecraft'ta süreç tersine işler: düzen kaosa dönüşür. Her şey kontrol altındayken işler bir anda çığırından çıkar ve kaos serbest kalır. Kozmik gezegenin yaratıkları, kozmik bir korkunun büyüyüp yayılmasına önyak olurlar.

Yeni Bir Evren

Fantastik konulu eser veren yazarların temel endişesi, yeni bir evren şekillendirmektir. Bu yazarlar, akıllarındaki evreni kurabilmek için bir ömür harcarlar ve kaleme aldıkları edebî ürünler, bu evreni oluşturan parçalar olarak tamamlayıcı işlev görürler. Tolkein'in Yüzüklerin Efendisi, George R.R. Martin'in Taht Oyunları, J.K. Rowling'in Harry Potter'ı, C.S. Lewis'in Narnia Günlükleri ve Ursula K. LeGui'nin Yerdeniz Büyücüsü, oluşturulmak istenen fantastik dünyalara örnek teşkil eden eserlerdir. Yeni ve farklı bir evren; yazarların her istediklerini yaptıkları, olağanüstü olayların havada uçtuğu, mucizelerden geçilmeyen bir evren değildir.

Bu gibi eserlerde olağanüstü olaylar ve olağanüstü kişilere rastlandığı için yazarlar, kurgu omurgasını sağlam oturturlar ve eserin iç gerçekliğini katıyen ihmal etmezler. Oluşturulan evrenin kendine özgü ilkeleri, kuralları, yasakları ve mahlûkâtları vardır. Bu unsurların farkında olan Lovecraft, tıpkı diğer fantastik yazarlar gibi kendisine yeni bir dünya inşa etmiştir. Deniz (okyanus) ve deniz yaratıklarıyla örülü yeni bir evren kuran yazar, özellikle novella tarzı uzun öykülerinde tasarladığı yapının iç dinamiklerini oluşturabilmiştir. Bu iç dinamikleri oluştururken olağanüstü olayları ve olağanüstü varlıkları öykünün kurgusuyla iyi bir şekilde harmanlayabilmek amacıyla gazete kupürleri, polis raporları, el yazmaları, makaleler ve coğrafi koordinatlardan faydalanmıştır. Öykünün olağanüstü eşiği yükseldikçe mesafe uzaklıkları, enlem ve boylam bilgileri, Yüce Eskiler'e ait kentlerdeki mimari yapıların genişlik ve uzunlukları rakamlarla ortaya konulmuştur. Bu da öykülerin "sahicilik" unsurlarını artırmıştır. Lovecraft, mimar olmanın avantajlarını kullanarak "Kayıp Atlantis"i hatırlatan devasa mimari yapıların bulunduğu kentler inşa etmiştir. Bu mimari eserler; gotik yapıları andıran sivri uçlu, köşeli ve büyüktür. Yapıların düzenlenişi beş köşeli yıldız biçimindedir ve beş köşeli yıldız, yazarın oluşturduğu mitosunu temsil eden bir simgedir.

Cthulhu Mitosu

Mitos, sözle alakalı bir kavramdır ve insanlığın birikiminden ortaya çıkan kutsal hikâyeleri ifade eder. Kutsallık payesinin olması, o hikâyelerin can kulağıyla dinlenip icra edilmesini teşvik etmiştir. Cthulhu mitosunu, Cthulhu adlı deniz yaratığının yanında; yıldız başlı varlık, pürtüklü koni biçimindeki varlık, sıçan biçiminde varlık gibi yaratıklar da vardır. Bu mitosta belli başlı üç ana kavram ön plana çıkmaktadır: Yüce Eskiler, Cthulhu, ve Necronomicon (Ölümler Kitabı).

Yüce Eskiler

Yüce Eskiler; dünya genç bir gezegenken ve insanlar ortaya çıkmamışken, Ay'ın Dünya'dan koparak ayrılmasından sonra yıldızlardan süzülerek gelen kozmik yaratıkların genel adıdır.

Bu yaratıklar, Cthulhu'nun eşliğinde kendi heykelciklerini yanlarında getirerek yaşadığımız gezegene inmişlerdir. İlk indikleri yer, Antarktika Okyanusu'dur. Yüce Eskiler, komplo teorisi olarak adlandırılan görüşlerde ileri sürüldüğü gibi insanlardan önce dünyada var olmuş ve ileri bir medeniyet inşa etmiş deniz yaratıklarıdır. Bu medeniyet, muazzam kentleriyle birlikte çeşitli sebeplerden ve felaketlerden dolayı denizin dibine batmıştır. Lovecraft evrenine göre bu kentlerin kalıntıları Pasifik Okyanusu'nun dibinde durmaktadır. Yüce Eskiler, medeniyetlerinin ve kentlerinin yok olmasıyla birlikte denizin ve toprağın altına gömülmüşlerdir.

Cthulhu

Cthulhu, Yüce Eskiler gibi yıldızlardan süzülerek inmiş olan ve Lovecraft evreninde vücuda getirilmiş mitosun en önemli kozmik varlığıdır. "Cthulhu'nun Çağrısı" adlı eserde şu şekilde tasvir edilmektedir: "Dış hatları bakımından uzaktan uzağa insanı andıran bir canavarı temsil eden, yüzü dokunaçlarla kaplı, ahtapot kafası gibi kafası, pullarla kaplı lastik görünümlü bir gövdesi, ön ve arka ayaklarında kocaman pençesi ve sırtında uzun, dar kanatları vardı." Bu yaratık okyanus dibine gömüldükten sonra kendi kentinde uyumaktadır. Onun uyuduğu kentin adı R'lyeh'tir ve onun evi konumundadır. Bu kent, Yüce Eskiler'in, Cthulhu'nun büyüsi sayesinde uyudukları ve uyanmayı bekledikleri evleridir. Cthulhu, yıldızların konumu uyuştuğunda uykusundan uyanacak ve dünya egemenliğini yeniden ele geçirecektir.

Necronomicon (Ölümler Kitabı)

Bu büyü kitabı, Lovecraft'ın kurgusal bir kişisi olan Deli Arap Abdül Alhazred'in kaleme aldığı bir kitaptır. Bu kitapta Yüce Eskiler diye adlandırılan kozmik yaratıklarla ilgili ima yoluyla kastedilen efsanelere yer verilmektedir. Bunun yanında; dünyada insanlık başlamadan önceki dönemi, ruhlar âlemiyle nasıl bağlantı sağlanacağı ve ölümlerin uyandırılması gibi konular da yer almaktadır.

Kaynakça:

H.P. Lovecraft-Cthulhu'nun Çağrısı-Everest Yayınları (Çev: Hasan Fehmi Nemli).

H.P. Lovecraft-Bütün Romanları-Alfa Yayınları (Çev: Hasan Fehmi Nemli).

Michel Houellebecq-H.P. Lovecraft: Dünyaya Karşı, Hayata Karşı-Alfa Yayınları (Çev: Burçak Targaç).

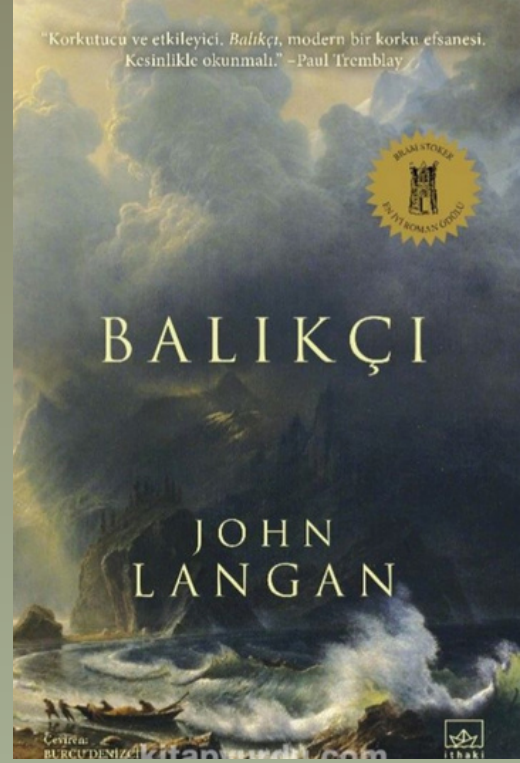
<https://lovecraft.fandom.com/> (Erişim Tarihi: 22.07.2025).

<https://evrimagaci.org/> (Erişim Tarihi: 24.07.2025).

ŞATO'NUN KÜTÜPHANESİNDEN

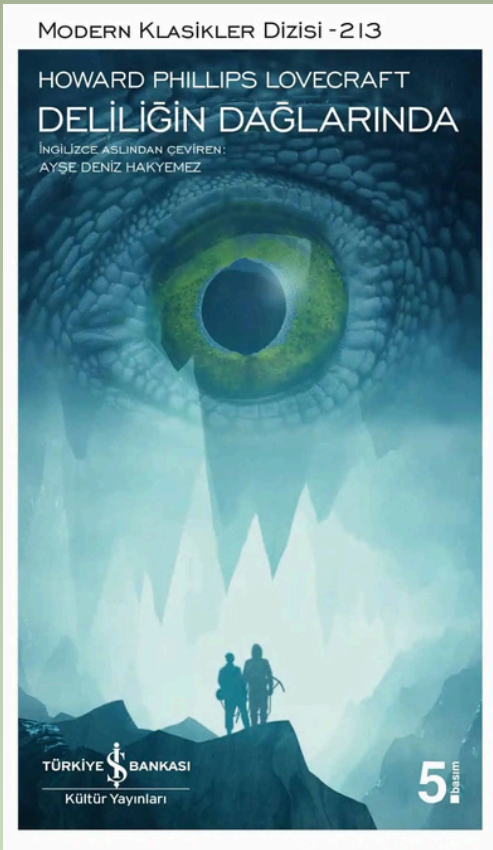
Balıkçı - John Langan

Amerikalı yazar John Langan'ın "Balıkçı" romanı, ilk bakışta iki dul erkeğin balık avı hikâyesi gibi görünse de satırlar ilerledikçe bu masum uğraş, okuru Lovecraftvari bir "kozmetik korku" evrenine çekmeye başlar. İthaki Yayınları tarafından Türkçeye kazandırılan bu eserde, Hudson Nehri'nin sisli, karanlık ve uğursuz sularına kadar uzanırız. Nehir kıyısında yükselen eski söylenceler ve kadim fısıltılar dehşetli bir atmosfer hazırlar. "Yas ve delilik" temaları başarılı bir şekilde öne çıkan kitapta metafizik dehşetle harmanlanan atmosfer, okuyucuyu bilinmezliğin buz gibi sularına davet eder. "Balıkçı" yalnızca doğanın değil, evrenin de derinliklerine sızan bir korku anlatısıdır. Artık küçük insanın karşısında devasa ve kavranamaz güçlerin varlığı belirecektir.

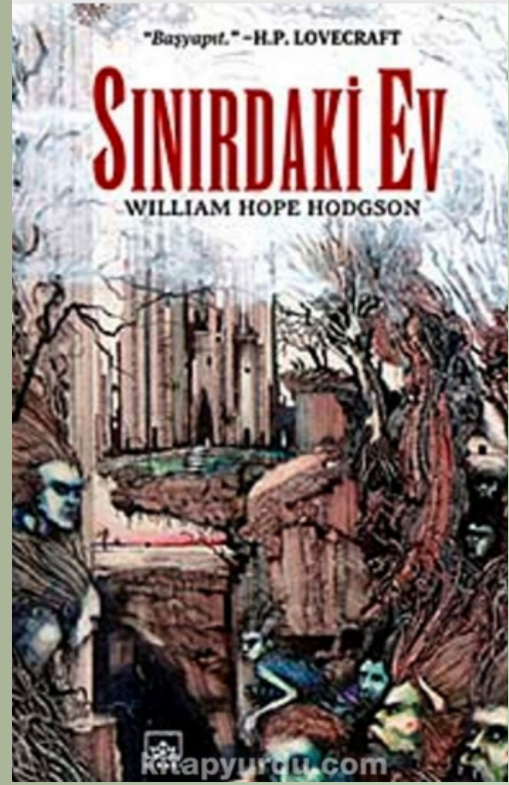
Deliliğin Dağlarında – H. P. Lovecraft

H. P. Lovecraft'ın "Deliliğin Dağlarında" adlı eseri kozmik korku türünün en önemli eserlerinden biridir. Antarktika'nın buzla örtülü ıssız coğrafyasında geçen hikâyede keşif ekibi, insanlığın doğuşundan önce var olan kadim ve korkunç bir uygarlığın izlerine rastlar. Romanın dehşeti sadece bulunan kalıntılardan ve cesetlerden gelmez. Asıl korku keşfedilen medeniyetin tamamen kayıtsız, akıl almaz bir jeolojik zaman diliminde var olması ve aynı zamanda Dünya'nın sanılanın aksine insana ait bir yer olmadığını kanıtlamasından doğar. "Deliliğin Dağlarında" romanı H. P. Lovecraft'ın karanlık felsefisini başarılı bir şekilde yansıttığı ve "kozmetik korku" türüne mihenk taşı olmuş bir eserdir. Bilinmeyen evrenin kapılarını aralamak isteyen okurlar için "Deliliğin Dağlarında" kitabı doğru bir tercih olacaktır.

Sınırdaki Ev – William Hope Hodgson

1908 yılında yayımlanan “Sınırdaki Ev” romanı kozmik korku edebiyatının Lovecraft öncesi önemli bir örneğidir. Bir taşra evinin duvarları arasında başlayan roman, evrenin en uç noktalarına kadar uzanır ve âdeta sınırları aşan bir korku deneyimi sunar. Anlatıcı, terk edilmiş bir evde bulduğu günlükler aracılığıyla insanın kavrayamayacağı ölçekteki güçlerle yüzleşir. Hikâye ilerledikçe evin sadece fiziksel bir yer değil, aynı zamanda evrensel felaketlerin ve akıl almaz büyüklükteki kozmik döngülerin kesişim noktası olduğu ortaya çıkar. Hodgson, “Sınırdaki Ev” romanıyla bireyin önemsizliğini ve evrenin akıl almaz büyüklüğünü vurgularken modern kozmik korkunun temellerini atan eserlerden bir tanesine de imza atmış olur. Kim bilebilir; belki de korku, tıpkı “Sınırdaki Ev” romanındaki gibi evrenin kendisinden kaynaklanıyordur.

Southern Reach Üçlemesi – Jeff Vandermeer

Jeff Vandermeer’in “Southern Reach Üçlemesi” doğanın anlaşılmasız ve ürkütücü gücünü merkeze alan modern bir kozmik korku örneğidir. Üçleme, “Alan X” adındaki gizemli ve giderek genişleyen bir bölgeyi araştıran bilim insanlarını anlatır. Geleneksel kozmik korkuda olduğu gibi bu eserlerde de devasa, kayıtsız bir varlığın karşısında insan aklının yetersiz kalmasına odaklanır. Vandermeer’in metinleri, somut bir canavardan çok, algıyı ve kimliği bozan bir “varlığın” ya da “sistemin” yaratmış olduğu tedirginliği ön plana çıkarır. “Southern Reach Üçlemesi” Lovecraft’çı temaların çağdaş ve ekolojik bir yorumu hâlinedir. Eğer insan zihnini tehdit eden, görünmez ama hissedilen bir korku atmosferi arıyorsanız “Southern Reach Üçlemesi” size göre. Kitapların Alfa Yayınları sıralaması şu şekildedir:

1. Yok Oluş
2. Kabulleniş
3. Yetki

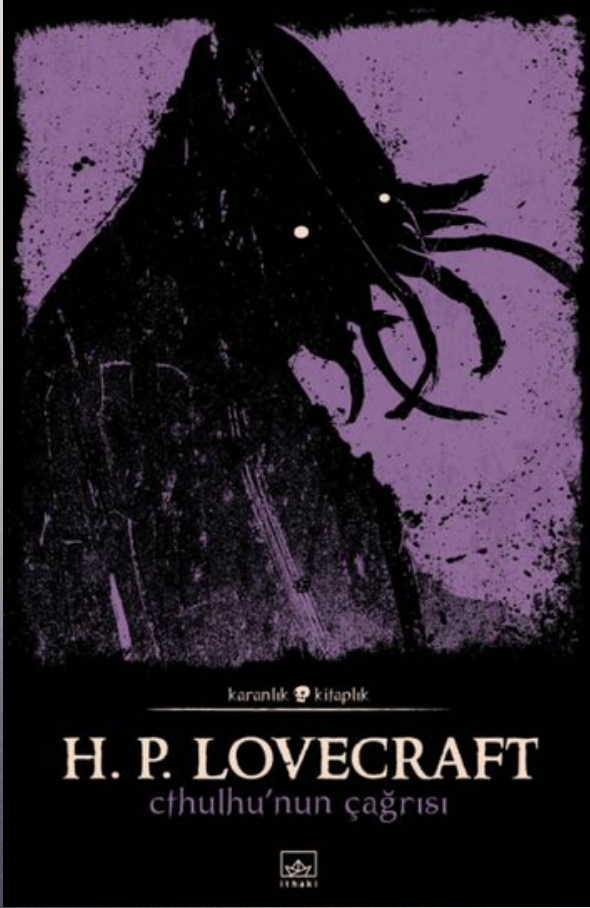
PENCERE

Cthulhu'nun Çağrısı: Sonsuz Karanlığın Fısıltısı/

Merve Kıymaz

H.P Lovecraft Psikanalizi/ Didar Çavdarıcı

CTHULHU'NUN ÇAĞRISI: SONSUZ KARANLIĞIN FISILTISI

Mitlerin sisli koridorlarında, insan aklının taşıyamayacağı kadar eski varlıkların uğultusu yankılanır. Yunan'ın Typhon'u, Mezopotamya'nın Tiamat'ı, kuzeyin buzlu topraklarında dolaşan Jörmungandr... Her biri kaosun ve dehşetin suretidir. Lovecraft'ın Cthulhu'su da bu zincirin modern halkasıdır: rüyalardan doğan, bilinçaltında yaşayan, kadim korkuların yankısı. Onun adı anıldığında evrenin kayıtsız sessizliği bir an için çatlar, insan akli kendi faniliğinin çıplak yüzüyle karşı karşıya kalır.

Lovecraft'ın *Cthulhu'nun Çağrısı* öyküsü sıradan bir korku hikâyesi değildir: evrenin mezarsız taşlarına kazınmış bir ağıttır. Okuru bilincin sınırlarının ötesine sürükler, rüyaların karanlık sularına iter, unutulmuşun uçurumuna bırakır.

Bu öykü, kağıtların arasında titreyen notlardan, yıpranmış belgelerden, sisli rüyalardan ve karanlık tarikatların fısıltılarından örülür. Parçalar birleştğinde bir bütün oluşmaz; aksine, hakikatin gölgesinde deliliğin çılgılığı yankılanır. Cthulhu, yalnızca bir yaratık değildir. O, evrenin sağır boşluğunun sesi, rüya ile uyanıklık arasındaki sisli eşiğin efendisidir. İnsan biçimine sığmaz, sözcüklerin zincirlerini kırar, hayalin sınırlarını paramparça eder. Onu tarif eden her dil, kendi içine kapanır, karanlıkta boğulur. O, kâbusların atardamarı, bilinçaltının çürük köklerinde yankılanan nefesidir. Uykusunda bile insanı titreten, varlığıyla akli eriten bir kozmik bilinmezliktir.

R'lyeh, okyanusun mezar taşları arasında unutulmuş bir şehirdir. Duvarları mantığa meydan okuyan açılarla örülmüş, kuleleri dalgaların ve gölgelerin içinde titreyen taş bir kâbustur. Ancak bu şehir yalnızca denizin dibinde değildir; insanın bilinçaltının derin kuyularında da vardır. Unutulmuş tanrıların solgun nefesleri arasında Cthulhu, kanlı uykusuna gömülüdür. Dalgalar onun nefesiyle kabırır, gökyüzü onun ağırlığıyla sessizleşir. R'lyeh hem coğrafi bir mezar hem de insan ruhunun haritasında açılmış bir yaraktır.

Ay ışığında toplanan tarikatlar için Cthulhu, yalnızca bir korku değil, aynı zamanda varoluşun özüdür. Çünkü dehşet, yaşamın en çıplak damarıdır; korku, varlığın kanıtıdır. Dualarıyla, ritüelleriyle, insanlığın bastırılmış arzularını ve gizli korkularını dile getirirler. Onların şarkıları, insanın aklını kemiren o kadim çağrının yankısıdır. Sonunda *Cthulhu'nun Çağrısı*, karanlık bir ayın, evrensel bir fısıltıdır. Okura söylediği tek hakikat vardır: Biz, evrenin taşsız mezarlığında titreyen gölgelerden ibaretiz. Cthulhu'nun çağrısı, yıldızların ötesinden değil, içimizdeki uçurumdan yükselir. Korkunun melodisi, rüyaların uğultusu ve gölgenin dansıyla birleşir; insan, bu sessizlikte kendi faniliğiyle yüzleşir. Karanlığın kapıları aralandığında, Lovecraft'ın kaleminden dökülen satırlarda yalnızca hayal ürünü canavarlar değil, evrenin kayıtsız soğukluğu da belirir. *Cthulhu'nun Çağrısı*, okültizmin gizemli ritüelleriyle beslenen ve kozmik korku diye adlandırılan türün en berrak örneğidir. Okült, burada yalnızca yasak kitapların sayfalarına sinmiş sır değil; aynı zamanda insanın bilinçaltının yankısıdır. İnsan bu yankıyla delirir, baştan çıkar, aklını bilinmezliğin karanlık sınırlarında kaybeder.

Kozmik korkunun özü ise şudur: İnsanlık, evrenin sonsuz genişliğinde bir gölge kadar bile değildir. Ne bilim ne inanç bu boşluğu doldurabilir. Cthulhu'nun kendisi, bu kayıtsızlığın cisimleşmiş hâlidir. Ne tam anlamıyla şeytan ne de tanrıdır. O kudretli varlık, akıl almaz bir düzlemin olağanüstü yansımasıdır. Bu bakış açısı, klasik korkudan farklıdır. Vampir ya da kurt adam gibi varlıklarla mücadele eden insan, sonunda bir zafer kazanabilir. Ancak Lovecraft'ın evreninde zafer yoktur; yalnızca delilik, unutulmuş ve küçücük bir "anlayış" anı. Öyle ki insan neyle mücadele ettiğini bile bilmeden tüm benliği ile savaşa tutuşsa dahi sonunda ruhunu teslim etmek mecburiyetindedir. Bu teslimiyet hayatın sonu olmak zorunda değildir. Lovecraft'ın yarattığı evrende ruh, başkalaşarak da teslim olabilir. Gizemli tarikatların ayinleri, yıldızların hareketiyle bağlantılı karanlık kehanetler, yasaklı metinlerden sızan bilgilerin delirtici gücü... Tüm bunlar, insanlığın varoluşunu tehdit eden kayıtsız bir evrenin içinde yankılanır.

Cthulhu'nun Çağrısı, yalnızca bir korku öyküsü değil, aynı zamanda bir kozmik manifesto gibidir: İnsanlığın, kendini evrenin merkezine yerleştiren gururunu paramparça eden bir çılgılık. Okült öğeler, bu çılgılığa kadim bir ritim katar; ama şarkının sonu değişmez: Evren kayıtsızdır, insan ise elbet yok olacaktır. Ve böylece gecenin karanlığına karışan o uğultu, taş duvarlardan, sisli rüyalardan ve kırık kâbuslardan yükselir. Cthulhu'nun nefesi, yıldızların arasından süzülen bir fısıltı gibi çarpar kulaklarımıza. Gölge dans eder, sisler dalgalanır, kanlı bir sessizlik içinde dünya nefesini tutar. İşte o an, insanın akli tamamen titrer; çünkü karşısında duran yalnızca bir yaratık değil, kendi yitip giden varoluşunun, unuttuğu korkularının ve sonsuz boşluk karşısındaki çarpınısının ta kendisidir. Sonsuzluğun fısıltısı, bir ağıt gibi yükselir: "Sen sadece gölgesin... ve gölge, asla aydınlığa çıkmaz."

H.P. LOVECRAFT'IN PSİKANALİZİ

Kozmik korkunun kurucusu Amerikalı yazar H.P. Lovecraft, 20 Ağustos 1890'da dünyaya geldi. Hayatının ilk yıllarında babası ve annesiyle geçim sıkıntısı çekmeden yaşadı. Ama bu mutlu aile tablosu fazla uzun sürmedi. Henüz kendisi üç yaşındayken babası sinir krizi geçirerek hastaneye yatırıldı, ardından hayata gözlerini yumdu. Çok sevdiği ve kendisine ilham olan dedesini de erken yaşta kaybetti. Bütün bu acılar yetmez gibi ekonomik durumu da kötüye gitti.

Baskıcı bir anneye sahipti. Bu yüzden dışarı çıkmakta zorlanıyordu. İnsanlardan izole kalarak asosyal bir kişiliğe büründü. Annesi bir süredir depresyonla mücadele ediyordu. Sinir krizi geçirip akıl hastanesine yatırıldıktan sonra, o da hayata gözlerini yumdu. Kaybettiklerinin yanı sıra hayatına yeni insanlar girmeye başladı. Katıldığı bir kongrede evleneceği kadınla, Sonia ile tanıştı. İki yıl süren bu evlilik geçim sıkıntısı yüzünden bozuldu. Lovecraft, sağlık sorunları sebebiyle liseyi bitirememişti. Aynı sebepten üniversiteyi de okuyamadı. Hayatını yazdığı yazılardan sağladı. Bu yazılar ölümünden yıllar sonra bile okunmaya devam ediyor.

Bu yazımızda Lovecraft'ın eserlerinden çok kendisine değineceğiz. Bütün bu eserlerin altında yatan bilinçaltına yolculuğa çıkacağız. Bu yolculuğumuzda bizlere kuramlarıyla birlikte Sigmund Freud eşlik edecek.

Yolculuğa başlamadan önce küçük bir açıklama yapmak isterim. Bu yazıda yazılanlar bir Psikolojik Danışman tarafından yazılsa da H.P. Lovecraft'ın kendi ağzından olayları dinleyemediğimiz için farklı yorumlanabilir. Edindiğim bilgiler ikincil ve üçüncül kaynaklardan toplanmıştır. Eğer H.P. Lovecraft ile birebir seans yapma fırsatım olsaydı o zaman çıkarımlarım daha sağlam olurdu ama gizlilik ilkesi gereğince bunları sizinle paylaşamazdım. Yolculuğumuz başlasın!

Lovecraft özgün eserler ele alsa da eserlerinin çoğunda tekrar eden şemalar görmek mümkün. Bunlardan en belirginini kozmik canavarlardır. İnsanın anlamlandırmakta zorlandığı, bilinmeyen, zarar veren o korkutucu yaratıklar... Bu yaratıklar, hep "başka" yerden gelir veya karakter bir "başka yere" gittiğinde onlarla karşılaşır. Genel anlamda hikâyelerinin baş karakterini oluşturan bu insanlar, Lovecraft'ın da aralarında bulunduğu beyaz, varlıklı ve entelektüel erkekleri temsil eder. Karşısındaki canavarlar ise "öteki"dir. Yozlaşmış olan, saldırgan olan yabancıdır. Beyaz, varlıklı ve entelektüel olmayandır. Hayatı boyunca ırkçı olan ve bunu saklamayan Lovecraft'ın hikâyelerinde de ayrımcılığın izlerini görmek mümkün. Bu ayrımcılığı Freud'un "Ego Savunma Mekanizmaları"ndan biri olan değersizleştirme mekanizmasıyla inceleyebiliriz. Değersizleştirmede kişi kaygı yaratan kişiye veya duruma abartılı bir şekilde negatif özellikler yükler. Bu sayede yaşayacağı kaygıyı en aza indirmeye çalışır. Yabancıyı, ötekiyi canavarlaştıran Lovecraft'ın değersizleştirme savunma mekanizmasını kullandığını söyleyebiliriz.

Yazdığı öykülerdeki geniş hayal gücüyle zihnimize kazınan Lovecraft, aslında alt metinde bilinçaltını da bizlere açmaktadır. Kendisine benzeyen hatta bazı hikâyeleri (anlattığı rüyalar gibi) bizzat kendisinin yaşadığını söyleyen Lovecraft, bu hikâyelerde canavarla yüzleşen, onunla savaştan, bilinmeyeni anlayacak kadar cesur davranan karakterler yaratır. Bu davranışında otistik fantezi savunma mekanizmasını görmek mümkündür. Otistik fantezide kişi kaygıdan kaçınmak için içine yönelir. Hayali dünyalar yaratır ve orada mutlu olur.

Kendisinin kişisel yaşantısında da hikâyelerinde de en çok kullandığı savunma mekanizmalarından birisi yansıtmadır. Yansıtmaya, kişinin kendisinde olan duygu ve düşünceleri kabul etmeyerek bir başkasına atfetmesidir. Lovecraft'ın birçok öyküsünde bu durum, atalarından sonraki nesillere aktarılmış lanetler olarak karşımıza çıkar. Karakterler kötülük yapmamış olsalar da ataları yapmıştır. Atalarının bu yanlış davranışları bir lanet gibi üzerlerine çöker. Hatalı olan kendileri değil atalarıdır. Ama atalarının çekmesi gereken cezaları kendileri çekerler. Aslında bu atalarının cezasını çeken olma durumu bir diğer savunma mekanizması olan rasyonalizasyonla da açıklanabilir.

Rasyonalizasyonda kişi, kaygı veren durumları olduğu gibi kabul etmekte zorlanır. Bir sebep arar. Mantığa bürümeye çalışır. Lovecraft'ın karakterlerinin yaptığı gibi... Başlarına gelen kötü olaylar rastlantı sonucu gelmiş olamaz. Bir sebebi olmalıdır. Kendinden öncekilerin hatalarının cezasını ödemek gibi bir çıkarım, yaşanan olayı kabul etmeyi kolaylaştırır. Bu sayede kişi kaygının bilinmezliği ile baş başa kalmaz. Bir sebep bularak daha akla yatkın hâle getirmeye çalışır.

Hikâyelerinde sık sık gördüğümüz bir diğer ego savunma mekanizması yalıtmadır. Yalıtma, kişinin yaşadığı genelde travmatik olan olayları sanki hiçbir duygu hissetmiyormuş gibi anlatmasıdır. Lovecraft'ın eserlerinde birçok karakter karşılaştığı canavarları, yaşadıkları olayları sanki rapor yazar gibi oldukça duygudan arınmış ve mantıksal çerçeve içerisinde anlatır. Lovecraft'ın zihninden çıkan bu karakterlerin kendisiyle olan çeşitli benzerliklerini düşünürsek kendisinin de kişisel hayatında bu savunma mekanizmasını kullandığını varsayabiliriz.

Sonuç olarak Lovecraft'ın öyküleri sadece korku öyküleri değildir. Onun zihnine açılan kapıların anahtarlarını barındırır. Freud'un kuramı üzerinden incelendiğinde birçok öyküsünün bilinçaltından izler barındırdığını görebiliriz. Hayatta durduğu veya durmak istediği yeri resmettiği, "öteki"nin yarattığı kaygıyı bol bol dile getirdiği öyküler... Lovecraft bizi sadece kozmik canavarlarla baş başa bırakmıyor aynı zamanda kendi bilinçaltının hâletiyle de sayfalar arasında bize eşlik ediyor.

KAYNAKLAR

Howard Phillips Lovecraft: The Life of a Gentleman of Providence. (n.d.). The H.P. Lovecraft Archive. <https://www.hplovecraft.com/life/biography.html>.
LOVECRAFT, H. P. (2019). Bütün Hikayeleri. Alfa Basım Yayın Dağıtım.
SELÇUK, M. (2024). Narsisizm ve Yaşam Doymu İlişkisinde Savunma Mekanizmalarının Aracı Rolü (M.S. thesis)

KARANLIK ODA

*Tuba Tunçay/ Bir ykü& Bir Yazar:
Çeviri ykü: Randolph Carter'ın İfadesi/
H.P Lovecraft
Yazar: Ambrose Bierce*

RANDOLPH CARTER'İN İFADESİ

Bakın beyler, size tekrar söylüyorum, bu sorgu faydasız. İsterseniz beni burada sonsuza kadar tutun. Adalet adını verdiğiniz yanılısamayı haklı çıkartacak bir kurban arıyorsanız beni hapsedin ya da idam edin. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü söyleyebileceğim her şeyi zaten söyledim. Hatırladığım her ayrıntıyı size tüm içtenliğimle anlattım. Hiçbir şeyi ne çarpıttım ne de gizledim. Eğer bazı şeyler hâlâ belirsiz kaldıysa bunun tek nedeni: zihnimin üstüne çöken o karanlık buluttur. Hem o bulut hem de bana o bulutu getiren korkunç olayların belirsiz doğasıdır.

Tekrar söylüyorum, Harley Warren'a ne olduğunu bilmiyorum. Gerçi sanırım -hatta umuyorum ki- şu anda son derin uykusunun huzuru içindedir. Evet, son beş yıl boyunca onun en yakın arkadaşıydım ve bilinmeyene dair yaptığı o dehşet verici araştırmalarının bir kısmına ortak olduğum doğrudur. Hafızam beni yanıltabilir, tam net olarak hatırlayamıyorum, aralarda bazı detaylar hep bulanık. Ama sizin tanığınızın da dediği gibi o korkunç gecede, saat on bir buçuk civarında; Gainesville yolu üzerinde Big Cypress Bataklığı'na doğru yürürken bizi birlikte görmüş olabileceğini inkâr etmeyeceğim.

Bakın, elektrikli fenerler, kürekler ve birtakım aletlere bağlı tuhaf bir tel yumağı taşıdığımızı doğrulayabilirim çünkü bu şeylerin hepsi, sarsılmış hafızamda zihnime kazınmış o tek dehşet verici sahnede birer rol oynadılar. Ama sonrasında olanlar hakkında ve ertesi sabah bataklığın kıyısında neden yalnız ve baygın hâlde bulunduğuma dair defalarca söylediğim şeyler dışında hiçbir bilgim olmadığında ısrar ediyorum.

Siz bana bataklıkta veya yakınında o korkunç olayın yaşandığına dair hiçbir şeyin olmadığını söylüyorsunuz. Ben de size gördüklerimden başka bir şey bilmediğimi söylüyorum. Bir hayal miydi, bir kâbus muydu? Evet, büyük ihtimalle öyleydi, korkunç bir kâbustu ama yaşadıklarımın geriye zihnimde kalan tek şey o. Ve Harley Warren neden geri dönmedi? Buna ancak o, onun gölgesi ya da tarif bile edemeyeceğim isimsiz varlık, evet sadece o varlık cevap verebilir. Daha önce de söylediğim gibi Harley Warren'ın tuhaf çalışmaları bana yabancı değildi, hatta bir noktaya kadar ben de bu çalışmaların içindeydim. Yasak konulara dair sahip olduğu o geniş, nadir ve garip kitap koleksiyonunda hâkim olduğum dillerde yazılmış olanların hepsini okumuştum ama bu sayıca çok azdı;

çünkü koleksiyonundaki kitapların büyük bir kısmı anlayamadığım dillerdeydi. Çoğunun Arapça olduğunu düşünüyorum. Ve her şeyin sonunu getiren, Warren'ın bu dünyadan cebinde taşıyarak götürdüğü o iblis işi kitap... O kadim kitap, inanın bana, daha önce hiçbir yerde görmediğim türde işaretlerle yazılmıştı. Warren, bana o kitapta ne olduğunu asla söylemedi. Çalışmalarımızın içeriğine gelince, bunu bir kez daha söylemem gerekir mi bilmiyorum ama artık onları tam olarak anlayıp kavrayabildiğimi sanmıyorum. Belki de anlayamamak bir lütuftu benim için çünkü o çalışmalar gerçekten çok korkunçtu ve ben onları istemeye istemeye devam ettiriyordum.

Warren, her zaman bu konularda çok sertti ve bana resmen hükmederdi. İtiraf etmeliyim ki çoğu zaman ondan oldukça korkardım. O dehşet verici olaydan önceki gece, arkadaşımın yüz ifadesini gördüğümde nasıl irkildiğimi hâlâ çok net hatırlıyorum. Durmaksızın teorisinden söz etmişti o gece. Bazı cesetlerin neden hiç çürümediğinden, mezarlarında bin yıl boyunca nasıl sağlam ve etli kalabildiklerinden bahsetti hep. Ama artık ondan korkmuyorum. Benim algılayabileceğim çok ötesinde “şeylerle” yüzleştiğine inanıyorum. Aklımı yitirmeme yetecek kadar karanlık şeylerle. Evet, aslında artık ondan değil ama onun için korkuyorum.

Bakın bir kez daha söylüyorum, o geceki amacımızın ne olduğuna dair hâlâ net bir fikrim yok ama yaşanan her şeyin kesinlikle Warren'ın yanında taşıdığı o kitapla bir ilgisi olduğundan şüphem yok. Orası kesin. Bir ay önce Hindistan'dan gelen okunamaz işaretlerle dolu o kadim kitapla... Ama o gece tam olarak neyi bulmayı umduğumuzu gerçekten bilmiyorum, yemin ederim.

Tanığınız, bizi saat on bir buçukta Gainesville yolunda, Big Cypress Swamp'a doğru giderken gördüğünü söylüyor. Bu muhtemelen doğrudur ama inanın bunu da tam olarak hatırlamıyorum. Ruhuma kazınan tek bir sahne var o geceye ait, sadece onu net hatırlıyorum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti diye düşünüyorum çünkü gökte incecik bir hilal yükselmişti, buna karşın bataklığın büyük bir bölümü yoğun bir sisle örtülüydü ve bu sahne, birbiriyle bağlantılı olaylar zincirinin son halkasıydı.

Bu son, dehşet verici biçimde yanlış giden bir sürecin önlenemez sonucunu oluşturuyordu. Ormanda, gri toprağın çökerek oluşturduğu küçük, dairesel bir çukurun bulunduğu bir açıklık vardı. Ve işte tam orada, Warren, geri dönüş yolunu sonsuza dek mühürleyen o dehşet varlığı serbest bıraktı.

Beni onu izlememem ve o tarif edilemez yere gidişini takip etmemem konusunda önceden uarmıştı. Benim yanımdan ayrıldığında bir maske takmış ve elektrikli fener ile aletlerin bağlı olduğu tel bobini de yanına almıştı. Bir keresinde, o telin bir şeye bağlanması gerektiğini söylemişti bana. Ne bulması gerekiyorsa onu yalnız başına keşfetmek istiyordu. Bu, kitaptaki varlıkla bağlantılı bir şeydi. Kitabın ima ettiği bir şey, yalnızca onun bulabileceği. Bir keresinde yavaşça kulağıma eğildi ve gerçekten korkmam gerektiğini söyledi. Bu dehşetle ilgili beni ciddi ciddi uyardı. Kendi de çok korkuyordu.

Mahzenin girişine vardığında, bir anlığına durup bana maskesinin ardından uyarı dolu bir bakış attığını hatırlıyorum. O bakışı açıklamamı istemeyin. Yapamam. Bildiğim tüm korkuların iç içe geçmiş bir çığılıydı o bakış. Onu gördüğüm anda, atalarımın miras kalmış tüm delilik ve ölüm saplantısı hayallerimin beni ele geçirdiğini hissettim. Ve o an anladım; artık yalnızdım. Warren, asla geri dönmeyecekti.

Sonra o sesi duydum. Asla unutamayacağım o korkunç sesi. Warren'a fısıltıyla seslenmişim ama "O" cevap verdi. Nasıl oldu, ne oldu inanmıyorum. Bu anlattığımdan sonra her şey sona erdi ve bir daha arkadaşımı hiç görmedim. Ve şimdi, bu gece... O, benimle konuşuyor, Ama öyle bir sesle ki, bu dünyada yalnızca ben duyabiliyorum. O sesi tarif etmeye çalışacağım. Delilik olacak belki... Belki de imkânsız. Ama deneyeceğim.

AMBROSE BIERCE (1842–1914[?]) SESSİZLİĞİN VE KARANLIĞIN YAZARI

Ambrose Bierce, Amerikan edebiyatının en karanlık ve en sivri dilli yazarlarından biri olarak gotik ve doğaüstü öykülerin öncülerinden sayılır. 1842 yılında Ohio’da doğan Bierce, Amerikan İç Savaşı’na gönüllü olarak katılmış, savaşın dehşetini bizzat yaşamış ve bu travmatik deneyimi öykülerine hem görsel hem de felsefi bir derinlik olarak taşımıştır. Yazılarında insan doğasının karanlık yanını, ölümlerle yaşam arasındaki bulanık sınırları ve bilinmeyenle karşılaşmanın metafizik ürpertisini işler. Savaş, ölüm ve delilik onun vazgeçilmez temalarıdır.

*Bierce’in çalışmaları, özellikle de *An Occurrence at Owl Creek Bridge* ve *The Damned Thing*, 20. yüzyıl korku ve fantezi yazarlarına ilham kaynağı olmuştur. En çok etkilenen isimlerin başında, Cthulhu Mitosu’nu yaratan H.P. Lovecraft gelir. Lovecraft, Bierce’i “Amerikan edebiyatının en rahatsız edici hayal gücüne sahip yazarlarından biri” olarak tanımlamış ve onun doğaüstüyle bilim arasında kurduğu dengeyi kendine örnek almıştır. Stephen King ve Robert W. Chambers da Bierce’in etkisini kendi eserlerinde taşıyan isimlerdendir.*

1913’te Meksika Devrimi’ni gözlemlemek üzere yola çıkan Bierce, orada izini kaybettirmiştir. Ölüm tarihi ve yeri bilinmez, tıpkı hikâyelerinde anlattığı gibi. Gizemli kayboluşu, onu kendi yazdığı korku öykülerinden fırlamış bir karaktere dönüştürür. Bugün hâlâ “Bierce nereye gitti?” sorusu cevapsızdır, tıpkı öykülerindeki karakterlerin bazılarının asla dönmediği gibi.

PENCERE

*Kozmik Korku Film Derlemesi/ Nisa Turhan
The Mist Filmi Üzerine/ Tuba Tunçay*

KOZMİK KORKUNUN SİNEMADAKİ ETKİSİ

The Whisperer in Darkness (2011) – Sean Branney

Lovecraft uyarlamalarının çoğu doğrudan korkuya oynar; The Whisperer in Darkness ise korkuyu inancın çözülüşünde bulur. Vermont'un sisli dağlarında, gökyüzünden gelen garip sesleri araştıran bir profesörün hikâyesi, giderek bir bilimsel meraktan varoluşsal sorguya dönüşür. Film, 1930'ların atmosferini titizlikle korurken, görselliğini eski belgesel gerçekçiliğiyle kurar. Ancak bu gerçeklik, anlatı ilerledikçe deliliğe dönüşür: ses kayıtları, gölgelerde kıpırdayan kanatlar ve insan sesine benzeyen fısıltılar.

Her şey bilginin sınırında durur. Evrenin uzaklığı değil, insanın algısının kırılması bizi korkutan. The Whisperer in Darkness, o sessiz gerçeği hatırlatır: biz yalnız değiliz ama anlayamayacak kadar küçüğüz. Film, rasyonel düşüncenin çözüldüğü anı zarif bir melankoliyle anlatır; akıl bir araç olmaktan çıkıp bir tuzağa dönüşür.

Korku bazen dışarıdan değil, bilginin kendisinden sızar. Gerçekle hayal arasındaki çizgi silinir, geriye sadece bir yankı kalır: Anlamaya çalıştığımız evren çoktan bizi unutmıştır.

Annihilation (2018) – Alex Garland

Alex Garland'ın Annihilation'ı, sadece bilimle metafiziğin birbirine karıştığı bir korku hikâyesi değil; insanın doğayla kurduğu kırılmalı ilişkiyi, evren karşısında ne kadar küçük kaldığını hatırlatan bir ağıt. Askeri bir ekibin gizemli "Shimmer" bölgesine yaptığı keşif, aslında insanın kendi bilinç labirentine dönüşüyor. Görünen dünya, canlıların biçimlerini yavaşça değiştirdikçe, biz de seyirci olarak beden sınırlarıyla düşüncenin sınırlarının aynı şey olduğunu fark ediyoruz. Buradaki korku, yaratıklarda değil, dönüşümün kaçınılmazlığında.

Film, görsel tasarımı ve sessiz temposuyla kozmik korkunun özünü yeniden tanımlıyor.

Annihilation, evrenin anlaşılmağını bir felaket gibi değil, bir süreç gibi anlatıyor. İnsanın çözülüşünü hem biyolojik hem varoluşsal bir deney olarak izletiyor bize. Ekibin ışığın içinde kaybolması, korkunun nihai biçimini özetliyor: Anlamak değil, kabul etmek. Korku burada bir canavar değil, bilincin kendi kendini tüketmesi.

The Lighthouse (2019) – Robert Eggers

Robert Eggers'ın The Lighthouse'u, iki adamın deniz ortasında bir taş kuleye sıkıştığı bir hikâyeden fazlası. Bu film, insanın yalnızlıkla sınanırken tanrısal düzeni sorgulamasına, aklın deniz gibi kabarıp çekilmesine dair bir alegori. Fenerin ışığı, hem kurtuluş hem lanet; tıpkı bilginin kendisi gibi. Willem Dafoe ve Robert Pattinson'ın performansları, gerçeklikle sanrının birbirine karıştığı o nemli, tuzlu atmosferde yankılanıyor. Eggers burada korkuyu sularda değil, insanın kendi sınırlarını fark etmesinde buluyor. Rüzgâr konuşuyor, dalga küfrediyor; insanın iç sesi, dış dünyanın uğultusuna dönüşüyor.

The Lighthouse, kozmosun uzaklığına değil, insan zihninin dar odalarına odaklanır. Delilik burada bir kş değil, bir merasimdir: Aklın tanrısına yapılan fedadır. Film, ışığın anlamını tersyüz eder. Aydınlanmak artık bir kurtuluş değil, yakıcı bir yzleşmedir. Her siyah beyaz kare, mitolojik bir hikâyeyi işler;

Prometheus'un ateşle Poseidon'un hiddeti aynı bedende çarpışır. Fenerin ışığı en sonunda kr eder ama belki de hepimiz o ışığa bir kez bakmak isteriz çünkü bilmekle yanmak arasında ince bir çizgi vardır ve Eggers bizi o çizgide bırakır.

Die Farbe (2010) – Huan Vu

H. P. Lovecraft'ın "Color Out of Space" öyküsünden uyarlanan Die Farbe, korkuyu sesin değil, renksizliğin içinden kurar. Film, uzaydan düşen bir maddenin Ren Nehri kıyısındaki küçük bir köyü yavaşça dönüştürmesini anlatır; ama bu dönüşümün asıl hedefi doğa değil, insanın gerçeklik algısıdır. Renk, burada bir fenomen değil bir hastalıktır; varlığın bütün tonlarını siler, geriye tarif edilemez bir ışımaya bırakır. Yönetmen Huan Vu, düşük bütçesine rağmen sinematografiyi neredeyse dokunulmaz bir mekâna çevirir: sessizlik, ışığın sesi kadar güçlüdür.

Die Farbe kozmik korkunun özünü yeniden hatırlatır, evren bizden nefret etmez, sadece bizim varlığımızı fark etmez. Hikâye, bilim kurgu kalıplarını kırarak insanın algısının ne kadar kırılgan olduğunu gösterir. Her kare, mantığın çizgilerini silip duyuların sınırına taşır seyirciyi. Korku, yaratığın biçiminde değil, tanımlanamayanın sıradanla temas ettiği anda doğar.

Film bittiğinde geriye ne bir ses kalır ne bir renk, geriye kalan sadece bilincin kendine baktığında tanımadığı yüzüdür.

THE MİST (2007): SİSLE GELEN KARANLIK VE TOPLUMSAL ÇÖKÜŞÜN ANATOMİSİ

Frank Darabont, The Mist ile korkunun yalnızca dışsal bir tehditten ibaret olmadığını gösteriyor. Stephen King'in hikâyesinden uyarlanan bu karanlık yapım, insan doğasının en karanlık köşelerini süpermarket raflarının arasında gün yüzüne çıkarıyor.

2007 yapımı The Mist, yönetmen Frank Darabont'un Stephen King'in aynı adlı kısa romanından uyarladığı, atmosferiyle ve özellikle son sahnesiyle iz bırakan bir korku filmi. Darabont daha önce The Shawshank Redemption ve The Green Mile gibi King uyarlamalarıyla edebiyat ile sinema arasında güçlü bağlar kurmuştu. Bu filmde ise anlatı daha minimal bir çerçevede ilerliyor; mekân olarak bir süpermarket ve onun çevresindeki sisli dünyayı görüyoruz. Fakat bu dar çerçeve, zamanla büyük bir deney sahasına dönüşüyor.

Film, kasabayı aniden saran kalın bir sisin ardından bir grup insanın bir süpermarkete sığınmasıyla başlıyor. Dışarıdaki sisin içinde ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Yaratıklar mı, başka bir boyut mu, doğaüstü bir felaket mi? Ancak film asıl ilgisini bu tehdidin doğasından çok, bu tehlide maruz kalan insanların psikolojik ve sosyolojik dönüşümüne yöneltiyor.

Thomas Jane'in canlandığı David Drayton karakteri, klasik bir korku sineması kahramanı değil. Oğlu Billy ile birlikte hayatta kalmaya çalışan sıradan bir baba. Ancak film ilerledikçe bu sıradanlık yerini çaresizlikle test edilen liderliğe bırakıyor.

Süpermarketin içindeki en baskın seslerden biri ise Marcia Gay Harden'ın canlandığı Mrs. Carmody. Fanatik bir dini figür olarak Mrs. Carmody, dışarıdaki kaosu Tanrı'nın gazabı olarak yorumlar ve içerideki insanları bir tür kıyamet tarikatına dönüştürür.

Harden'ın performansı, korku sinemasında görmeye alışık olmadığımız bir gerçeklik hissiyle rahatsız edicidir. Empire dergisi, bu karakterin “fanatizmin nasıl kolayca otoriteye dönüşebileceğine dair en güçlü korku figürlerinden biri” olduğunu vurgular (Empire, 2011).

Filmin atmosferindeki tekinsizlik, ani korku efektlerinden (jump-scare) değil; mekânın kapanıklığı ve belirsizliğin yarattığı baskıdan besleniyor. Süpermarket, sinemanın sıkça başvurduğu bir tüketim tapınağı değil; burada bir varoluş çöküşünün sahnesi hâline geliyor. Alan geniş ama çıkış yok. Camlar, dışarıyı görmemizi değil, dışarıda olanı tahmin etmemizi sağlıyor. Sis, yalnızca görüşü değil, her şeyi örtüyor... Aklı da.

Yaratıklar, fiziksel tehditleri temsil etse de filmin asıl korkusu içsel: İnsanların birbirine dönüşme hızı. Bu anlamda The Mist, klasik “monster movie” kodlarını tersyüz eder. İnsan, canavardan daha vahşi olabilir mi? Cevap, final sahnesinde trajik bir doruğa ulaşıyor.

Darabont'un son sahne tercihi, korku sineması tarihinin en çarpıcı ve acımasız finallerinden biri olarak anılır. Stephen King, bu sonu ilk kez duyduğunda “Benim yazdığım her şeyden daha karanlık ve cesur.” demiştir (King, 2007). Orijinal hikâyenin umutlu tonu, filmde yerini radikal bir karamsarlığa bırakır. Bu değişiklik, The Mist'i yalnızca bir uyarılma olmaktan çıkarıp özgün bir sinema deneyimine dönüştürür.

Frank Darabont'un The Mist'i, korku sinemasının sınırlarını genişleten bir yapım. Burada korku, ne kadar “canavarca” değil; ne kadar “insanca” olduğuyla ölçülüyor. Tanrı'ya sığınılan anlar, insanlıktan vazgeçilen anlara dönüşebiliyor. Ve geriye, sisin içinde kaybolmuş bir insanlık manzarası kalıyor.

ÇATI KATI

*Şatonun Kanayan Rüyası/ Ebrar Özgen
Arslan*

ŞATONUN KANAYAN RÜYASI

Kulaklarımda çınlayan gök gürültüleri ile uykumdan uyandım. Tüm bedenimi kaplayan derin ve yoğun acı, gözlerimi açmak istememe rağmen uykunun ağırlığına boyun eğdiriyordu. Kendime gelmekte güçlük çekiyordum. İçimi kaplayan huzursuzluk öylesine kuvvetliydi ki bu dehşet duygusu, zihnime bütünüyle hükmetmişti. Gözlerimi açtığımda karşımdakinin ne olacağına dair bilinmezlik beni ele geçiriyordu. Kısarak açtığım gözlerimle gördüm ki siyah tül perdem rüzgârın öfkesine bürünmüştü. Öyle şiddetli dalgalanıyordu ki perde, yüksek tavana değiyordu. Perdenin hırçın dansı, zihnime çöken huzursuzluğu daha da artırıyordu.

Kendimi hızla yataktan attım. Mutfaktan bir bardak su almak üzere holde ilerledim. Tam o sırada havaya karışan garip bir koku fark ettim ve hızla arkama döndüm. Bu gibi ıssız gecelerde, adını bilmediğim karanlık bir varlığın beni sırtımdan kavrayacağını hayal ederim. Zihnimi öylesine ele geçirir ki bu hayal, onun varlığına dair kuşku ile bedenimi güçle sıkacağını, ardından bedenimin ruhumu kusacağını sanırım. Kim bilir, belki de bu dünyanın yanı başında, doğru ânı bekleyenler hayal değildir. Fakat şimdi görüyordum ki “o” henüz gelmemişti. Yine de kuşkuyla örülmüş korku, şatomuzun duvarlarını terk etmemişti. Soğukkanlı kalmaya çalışarak mutfığa doğru ilerledim.

Fakat her adımında beni izleyen birtakım sesler duyuyordum. Şatomuzda yankılanan, hızla koşan bir çocuğun adımlarına benziyordu bunlar. Tek umudum, buz gibi bir su içip tekrar yatağa dönebilmektir. Mutfığa vardığımda, mum ışığıyla aydınlanan odada kız kardeşim Laura'nın gözlerini bana diktiğini gördüm. Üzerinde en sevdiği beyaz dantel işlemeleri olan pijaması vardı. Dudaklarında belli belirsiz minik bir tebessüm ile bana bakıyordu. Onu uyanık görmek beni sevindirmeliydi fakat bakışları öylesine sinsi ve ürkütücüydü ki gözlerinde gecenin kasvetini görüyordum. Bembeyaz tenine yerleşmiş siyah gözleri, sanki şimdi daha da koyulaşmıştı. Karanlık, en rahatsız edici hâlini onun bakışlarında bulmuştu. Laura'ya baktıkça, içimdeki o ürkütücü his giderek daha sıkı sarıyordu beni. Ona aldırış etmeden sürahiden su dolduruyordum ki kesme bardağa düşen damlalar bir anda kan kırmızısına dönüştü. Mum alevinin dansı giderek kontrolden çıkmıştı. Rüzgâr hiddetini artırmış; tüm camlar yuvasından fırlayacakmış gibi sarsılıyor, uğultu bir çığlığa dönüşüyordu. “Acaba bu garipliği o da görüyor mu?” diye bakmak üzere başımı kaldırdığımda, Laura'nın burnumun dibinde bana baktığını gördüm. Hızla nefes alışı yüzümde hissedebiliyordum. Holden yayılan kokunun kaynağı artık apaçık önümdeydi. O an fark ettim ki burnumun dibindeki kişi Laura değildi.

Laura'nın yüzü gittikçe bulanıklaşıyordu. Gözlerimi kısarak bakmaya çalıştığımda silüet bir anlığına daha da netleşiyor, çürüyen et dokusu ve oyulmuş gözler titrercesine kıpırdıyordu. Dehşetle burun buruna kaldığım bu vakit kendini başka bir acıya bıraktı: Laura'nın çehresine. Sevgili kız kardeşim sanki sonsuz bir işkencenin pençesinde kıvranıyor, ay tenli yüzü tanınmaz bir hâle geliyordu.

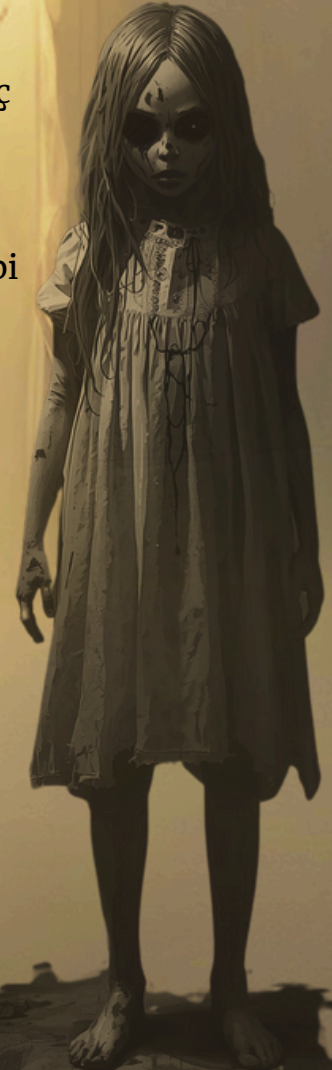
Kaçmak istiyor, zamanın o anlığına durmasını ve acımı hafifletmesini diliyordum. Yerin yarıp beni karanlığına gömmesini istiyordum. Fakat gölgeler, yüzünü üzerime bastırıyor, kanımdan olanı bana en korkunç suretiyle gösteriyordu. Laura'nın gözleri evrenin boşlukları ile dolmuş, onun sonsuzluğunu taşıyan uğursuz bir pencereye dönüşmüştü. Beni zehirleyen bu bakışlarda yıldızların yanıp sönüşünü, kara deliklerin nefes alıp verişini ve devasa hiçliğin kalbini görüyordum. Ve ben; o sonsuz karanlıkta, evrenin uçsuz bucaksız büyüklüğü karşısında varlığımın hiçliğe karıştığını hissederek titriyordum. Geri çekilmek için hamle yaptığımda ise hızla nefes aldı ve bir anda boğazıma yapıştı. Dediklerini anlamamı güç kılacak bir tonda sayıklamaya başladı. İnce, uzun parmakları boğazımı sıktıkça tiz ve rahatsız edici sesi yükseliyor, canıma susamış gibi "Beni sen öldürdün!" diyerek haykırıyordu. Ölümü şah damarımda hissederken var gücümle karşı koymaya çalışıyordum. Bedenimdeki ağırlık, ruhumu eziyordu. Bakışlarındaki zevk ve hırsta, bunun yalnızca beni değil, tüm kasabamızı hatta dünyayı saracak bir felaket olacağını gördüm.

Laura, mezarlıklardan topladığı çiçeklerden kendi kokusunu yaratırdı; kendine has, hoş bir kokusu olurdu. Lakin şimdi karşımda duran şey, çürüyen bir leşin kokusunu taşıyordu. Mum alevinin dansı giderek kontrolden çıkıyordu. Yok olma isteği ve varlığımızı tehdit eden bu tehlikenin sıcak nefesi üzerimdeydi, yüzümle buluşuyor ve tenimin altına sızıyordu. Burnumun ucunda soluyan karanlık kıvrılıyor, şekilsiz gölgeler hâlinde dağılıyordu. Gözlerimi her kırpışımında karanlık daha da koyulaşılıyor, burnumun dibinde soluyan tehlike kılık değişiyordu. İçimde yanan korku, geçmişteki hiçbir dehşetle kıyaslanamazdı.

Avcısına teslim olan yavru bir tavşan gibi kapattım gözlerimi. Kendimi ölümün buz kesmiş kollarına bıraktım.

Gözlerimi açtığımda, rüyanın sisleri hâlâ üzerimdeydi. O kasvetli atmosfer, gözlerini üzerimden çekmek istemiyor, odama sinmiş gölgelerle birlikte nefes alıyordu. Gözkapaklarım ağırlaşmış, nefesim yarım yamalak bir uykunun içine sıkışıp kamıştı. Belki de hâlâ uyanmamıştım; belki de rüya çoktan beni bulmuştu, belki de karanlık odamın bir köşesine saklanmış beni bekliyordu. Bir süre ayırt edemedim. Zihnindeki karmaşa dalgalanıyor, ne düşünmem gerektiği konusunda beni yanıltıyordu. Fakat pencereden süzülen sabah ışığı, yüzüme düşerek uykunun hayalini dağıttı. Odanın loş gölgeleri artık daha gerçek, daha somuttu. Yavaşça doğrulup merdivenlere yöneldiğimde içimde kâbusun yankısı hâlâ sürüyordu. Kalbimde bıraktığı sızı öylesine derindi ki mutfağa her gidişimde onu hazin bir dejavu olarak anacaktım. Duvara asılı tabloları izleyerek merdivenlerden inmeye devam ettim. Burada asırlardır bu şatoda hayatını sürdüren atalarımızın, toprağa karışan anne ve babamızın portreleri vardı. Ben ve kız kardeşim Laura dışında artık bu şatoda soluk alanlar yalnızca birtakım egzotik bitkilerdi. Mutfığa vardığımda gördüm ki ortam, kâbusumdan daha canlı ve sakindi. Tıpkı düşümdeki gibi sürahiyi aldım ve kesme bardağa su doldurdum. Ardından her çarşamba sabahı yaptığımız gibi Laura'yı orman yürüyüşü için uyandırmak üzere odasına yöneldim.

Anne ve babamızın vedasız gidişinin ardından kardeşim tüm hayatım olmuştu. Kapıyı sessizce araladım. Onu birkaç dakika uyurken seyretmeye bayılırdım. İçeriye doğru usulca süzüldüm. Laura yatağında kanlar içinde yatıyordu! Ölümün soğuk kollarına sarılan o idi. Kâbusumun mide bulandırıcı kokusu tüm odaya yayılmış, zavallı bedeni edebi sessizliğe bürünmüştü.

MERDİVEN

KISIM 2: BİLGE'NİN KILICI

Melis Dora

*Hiçlik içinde yitik benliğini yokladı
Pas tutmuş gözyaşları zincirleri aşındırdı
Ebedi gecede filizlendi yüce cesaret,
Usulca çürüyor kök salan esaret
Yükselişi yankı yankı...*

*Perçinleşen cevheri ile kefenini yaktı:
Donuk ruhuna musallat boğuk yeis
İçine işlemiş zehir toprağa aktı:
Kokusu, rengi uçmuş nice nergis
Yılmazlığı yankı yankı...*

*Zindan küller içinde, binbir kıvılcım
Sarp surlar harap hâlde dibe çöktü
Yansımalar dalgalandı, sönmüş bir tılsım
Tez söküldü gözlerindeki kara örtü,
Yüreği yankı yankı...*

*Kral'ın sanrıları ardında hakiki imge
Aydınlık sonunda olgunlaştı, artık hür
Kılıcı, parçalanmış özlerle dövüyor Bilge
Savaşa hazır, kınında heybetli mühür
Yeminleri yankı yankı...*

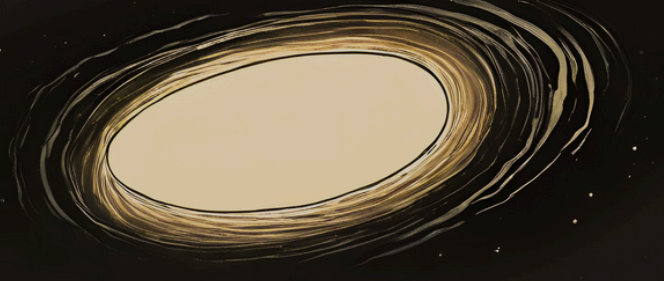
*Labirent çözülüyor, son dans vals
Her bir sözüyle, geriledi gölgeler
Her bir adımıyla, kırıldı aynalar
Bilgenin kılıcı delip geçti kralı
Yalvarışları yankı yankı...*

ARKA BAHÇE

Fazilet G. Akarçay/
Uzun Gözlerin Sessiz İstilas

UZUN GÖZLERİN SESSİZ İSTİLASI

Haberlere konu olan sıra dışı olaylar serimizin bu sayısında sizi, kozmik korkunun gölgesinde kalmış Afrika topraklarına; Zimbabwe'nin küçük tarım bölgesi Ruwa'ya götürüyoruz.

Başkent Harare'nin yaklaşık 22 kilometre güney doğusunda yer alan Ruwa, o yıllarda bir kasaba bile sayılmazdı. Burası yolların birleştiği, sessiz bir kavşaktan ibaretti. Ancak kavşağın kıyısında bambaşka bir dünya vardı; Ariel Okulu. Pahalı bir özel okul olan Ariel, çoğu Harare'de yaşayan zengin beyaz ailelerin çocuklarını ağırliyordu.

Ariel'de yaşanacak olaydan iki gün önce, Güney Afrika genelinde alışılmadık raporlar gelmeye başlamıştı; bu raporlarda, gece gökyüzünde parlak bir ateş topu görüldüğü yazılıydı. O gece, gökyüzü, sanki alışılmış rengini unutmuş; sessizce süzülen o ışığa odaklanmıştı. Pencereler açıldı, kapılar aralandı. ZBC Radyosu'ndan telaşlı bir ses, "...gördüyseniz hemen bizi arayın." diyordu. Kimi köylerde duyuruyu duyan çocuklar korkudan evlere koşturdu, kimileri ise avluda başını kaldırıp o ışığın nereden geldiğini anlamaya çalıştı. O sırada kimse, bu gökyüzü ziyaretinin iki gün sonra bir okul bahçesine ineceğini bilmiyordu.

Yerel UFO araştırmacısı Cynthia Hind, o dönemde sadece bu ateş topunu değil, başka garip gözlemleri de kayıt altına almıştı. Gün ışığında gökyüzünde görülen tanımsız bir cisim: Bir kamyon şoförünün yolda karşılaştığını iddia ettiği "İnsana benzeyen ama insan olmayan figürler." Tüm bu söylentiler, henüz asıl olay yaşanmadan günler öncesinden Ruwa'nın sessiz toprağında gölgeler gibi dolaşıyordu. Ve 16 Eylül 1994 sabahı, Ariel Okulu'nun tozlu bahçesinde, yaşları 6 ile 12 arasında değişen 62 çocuğun hayatını değiştirecek an gelmişti. Teneffüs zili çaldığında, çocuklar neşeyle dışarı fırladı. Koşuşturan ayak sesleri, rüzgârla karışan kuş cıvıltılarıyla birlikte bahçeyi dolduruyordu - ta ki gökyüzünde o gümüş leke belirene kadar. Ardından şamata yavaş yavaş azaldı. Parıltıyı önce sadece birkaç kişi fark etti, sonra diğerleri... Başlarını kaldırıp parmakla gösterdiler. "Uçak," dedi çocuklardan biri. Ama cisim yavaşladıkça ve sessizce alçalmaya başladığında bu kelime bile dudaklarda dondu. Gökyüzündeki parıltı, okulun çalılıklarla kaplı kenarına indiğinde soludukları hava değişti. Bazı çocuklar korkudan geri çekildi, bazıları ise ne olduğunu anlamaya çalışırken olduğu yere mihlanıp kaldı. Sanki görünmez bir el, bahçenin üzerine ağırlık koymuştu. Kuş sesleri sustu. Rüzgâr bile esmeyi kesmişti.

Ve sonra... onlar çıktı. Siyah giysili, ince yapılı figürlerdi bunlar. Uzaktan bakıldığında insana benziyorlardı ama bir şeyleri eksik, bir şeyleri fazlaydı. Yüzleri bulanık birer gölge gibiydi ama gözleri... Gözleri normal değildi. Çocukların anlattığına göre, gözbebekleri kocamandı - ne parlıyor ne de hareket ediyordu. Bakışlarında, kelimelerden önce zihne ulaşan tuhaf bir çekim vardı. O an, kimse konuşmuyordu. Ne onlar ne de çocuklar. Ama çoğu, kafalarının içinde aynı hissin belirdiğini söyledi: "Dünya'ya zarar vermeyin... zaman azalıyor."

BBC muhabiri Tim Leach, ertesi gün okula giderek tanıklarla konuştu. Harvard'dan ünlü psikiyatrist Prof. John Mack de olay yerine geldi. Mack, çocukların ifadelerindeki tutarlılığın dikkate değer olduğunu söyledi. Çocuklardan biri, aynı günün çiziminde figürün gözlerini normalden daha koyu ve uzun çizmiş, altına sadece tek bir kelime yazmıştı: "Sessizlik."

O ânı yaşayan çocuklardan bazıları, BBC'ye şunu anlattı:
"Korkmuştum ama aynı zamanda onlara bakmaktan kendimi alamadım."
"Bana bakarken nefesim kesildi... Sanki ne düşündüğümü biliyorlardı."
Ve yıllar geçti... Tanıklar büyüdü, şehirler ve hayatlar değişti. Ama bazıları hâlâ gecenin en sessiz ânında o gözleri gördüğünü söylüyor.

Ya o gün gökyüzünden inenler hiç gitmediyse...Ve hâlâ aramızda, kalabalığın içinde sessizce yaşıyorlarsa?

Kaynaklar:
IFLScience – The Ariel School Phenomenon
Historic Mysteries – Ariel UFO Children
Skeptoid Podcast – Brian Dunning
https://en.wikipedia.org/wiki/Ariel_School_UFO_incident
Wikipedia – Ariel School UFO incident

